

« DE KINDEREN »

« ZONDAGEN ZIJN MUIZEN »

Eenakter van Herwig Van Landuyt.

PERSONAGES.

Julien Dumoulin: Apotheker.

Hedwig: Juliens vrouw, apothekeres.

Twee politieagenten.

Hanne Corijn: Oudste buurmeisje.

Sanne Corijn: Jongste buurmeisje.

Decor.

De living van het apothekersgezin Dumoulin in een rijtjeshuis in de stad. Links aan de voorgevel de apotheek, in 't midden de gang die toegang geeft tot het woongedeelte, een salon, daarachter de woonkamer waar 't stuk zich afspeelt en vervolgens de keuken. Op de gang, de trap naar de slaapkamers en de zolder. Op 't eind van de gang de deur naar de tuin. 't Is zondag. De apotheek is gesloten. Julien en zijn vrouw zijn alleen in de living bij de aanvang van 't stuk.

Julien: Op een gegeven moment ...

Hedwig: Ja. Zeg maar.

Julien: Op een gegeven moment ...

Hedwig: Komt de kat op de koord.

Julien: Nee, doet 't volgende zich voor.

Hedwig: Ah ?

Julien: Ja.

Hedwig: Such is life. Zo is het goed.

Julien: De immigrante, je weet wel, heeft 4 zonen.

Hedwig: 4 ?

Julien: De jongste komt elke dag op de pof om 3 condooms.

Hedwig: Wie ?

Julien: De jongste.

Hedwig: Prima. Goed zo !

Julien: Zijn moeder zegt in één adem om de draad van 't statement niet te verliezen:
" Ik vind het belangrijk dat jongeren ... "

Hedwig: Spreekt ze de g van jongeren uit ?

Julien: 't Gaat hem om de uitspraak, niet om de uitspraak.

Hedwig: Vanzelfsprekend. "Ik vind het belangrijk ..."

Julien: "Dat jongeren beseffen dat oorlog niet kan, zeker niet bij ons."

Hedwig: Waar ?

Julien: Bij ons.

Hedwig: Charmant.

Julien: Daarom stuurt ze hem om condooms om oorlog te voorkomen.

Hedwig: Wie ?

Julien: De moeder van de jonge jongen.

Hedwig: O ja, die !

Julien: Vreemd, vrouwen ! Vrouwen van elders van bij ons. Met opvattingen die haaks staan op de onze.

Hedwig: Wedden dat z 'er volledig achter staat ?

Julien: Begrijpelijk. Achter wie ?

Hedwig: Achter de jongen.

Julien: Je zegt daar wat.

Hedwig: En toch staat hij er alleen voor.

Julien: 't Leven is zoals het is. 't Is niet anders.

Hedwig: Niemand weet hoe 't is.

Julien: Het is zoals het is ook al had het anders kunnen zijn.

Hedwig: De vader van de jongen schrijft in 't Engels pathetisch milde verhalen uitgedragen door gangbare winden naar welwillende verzamelplaatsen.

Julien: Uitgeverijen. Daar worden ze gebundeld.

Hedwig: Weggehoond.

Julien: Misère de misère !

Hedwig: Zo zitten ze in de verkreukeling, in de hoek waar de klappen vallen, longkanker.

Julien: 't Moest er van komen.

Hedwig: Vroeger, hoelang nu al geleden, toen mensen niet wisten dat je van sigaretten crepeert paffen ze vrolijk, zo vrolijk dat je 't van op 1 km met tegenwind, aan de hond kon ruiken. Nu ze 't weten ...

Julien: Nu ze 't weten ?

Hedwig: Paffen ze nog vrolijker.

Julien: En dan ? 't Is hun leven. 't Mag hun dood zijn. Ieder zijn meug. En wie door 't leven, één langgerekt diffuus orgasme, en de wereld niet geboeid wordt moet zich maar elders laten boeien.

Hedwig: Zo is dat. Als je je leven onderhoudt gaat het een tijd mee en zoniet ook ... een tijdje. Herinner je je nog hoe 't de oude apothekeres van Moha verging ?

Julien: Ze is 99, misschien wel 100.

Hedwig: En al 20 jaar weduwe van dr Devrindt.

Julien: Zo begint het. Eerst weduwe en dan wijlen de weduwe van ...

Hedwig: De kapster, haar buurvrouw, installeert de oude dame voor een haarspoeling en zegt: "Je zal 5 minuutjes moeten wachten, 'k heb de dokter in huis. Hij komt mijn bloeddruk meten."

Julien: 'k Heb 't verhaal wel eens gehoord verbasterd met andere sterkere verhalen.

Hedwig: De oude dame glundert en zegt: "Eindelijk heb ik hem te pakken. 'k Ben er wel al 20 jaar naar op zoek."

Julien: Mensen zullen nooit rustig kunnen doodgaan zonder eerst te sterven.

Hedwig: C'est ça.

Julien: 'k Kan er ...

Hedwig: Rustig maar.

Julien: 'k Ben niet moeilijk voor mezelf. Ik bedoel ...

Hedwig: Gemakkelijk.

Julien: Nee. Je weet wel wat ik bedoel.

Hedwig: Je bedoelt dat je niet moeilijk bent voor jezelf, niet moeilijker dan voor anderen.

Julien: Precies. Dat is precies wat ik bedoel.

Hedwig: Zie je wel !

Julien: Toen ik vanmorgen wakker werd heb ik direct aan Roza gedacht. De hele winter heeft het niet gevoren en uitgerekend nu haar eerste nacht in de aarde ... 't is niet te geloven !

Hedwig: 't Zal maar tegenzitten. Die vrouw was echt voor 't ongeluk geboren.

Julien (grijpt de telefoon): Paul met Erik. Voor één keer geen slecht nieuws. Er is niemand gestorven. (Legt de hoorn terug.) Dat is hiermee geregeld.

Hedwig: Zo is Paul gerustgesteld.

Julien: Komen de kinderen ?

Hedwig: 't Is toch zondag.

Julien: Zondag, natuurlijk ! 't Moest er van komen.

Hedwig: Alles op zijn tijd. Eerst zondag en dan ...

Julien: 't Doet er niet toe. 't Ei was er ook vóór de kip of niet soms ?

Hedwig: 'k Ga er mij nu niet over uitspreken, een beetje delicaat. Goed klaargemaakt is 't een delicatessen.

Julien (zucht maar zegt niets.)

Hedwig: Wat ?

Julien: Soit.

Hedwig: En Lucien ?

Julien: 't Einde nadert. Alleen de zelfspot houdt hem nog staande.

Hedwig: Zo herken ik hem.

Julien: Terwijl ik de rekening maak van ... van wie ook weer hoor ik hem tegen Dries zeggen: "Ik lig in mijn kist te wachten op mijn industriële begrafenis. 'k Lig ongemakkelijk. Ik kijk op mijn kermisattractie-horloge, mijn gouden Longines hebben ze al verkocht, en 'k denk binnen 10 minuten maken ze brandhout van me en is 't hier met mij gebakken."

Hedwig: Schmieren was altijd al zijn ding.

Julien: En 't miste zelden zijn effect.

Hedwig: Is 't niet mooi te kunnen gaan aan 't hoge eind van de tafel !

Julien: 't Leven is dat soort voetbal waar je volop kunt om treuren als j 'er niet meewarig kunt om lachen.

Hedwig: Lachen dan maar, hoedanook.

Julien: "Hoe kunnen wij nu winnen als de tegenstanders niet meewerken om ons te laten winnen maar ons integendeel in alles tegenwerken ? Pf ... je weet wel hoe Michelleke Markske voor zijn kontje gaf omdat hij 't balleke maar niet wou doorspelen tot bij Joske.

Hedwig: De voorzitter zegt dat je ...

Julien: Laat hem zeggen. 't Spaart bomen .

Hedwig: Papier.

Julien: Ja. Trouwens 'k zal wel eens navraag doen.

Hedwig: Navraag ?

Julien: Iemand die 11 pillen slikt bij 't ontbijt spreekt zijn pillen naar de mond.

Hedwig: 11 ? Hoeveel placebo's ?

Julien: De placebo's niet meegerekend.

Hedwig: Trop c'est trop, ook al hebben wij apothekers het niet echt breed.

Julien: 'k Hoor de minister schaterlachen tot hier. Maar om op hem en de voorzitter terug te komen, je hebt nu eenmaal van die situaties in 't leven waarbij de gezagsdragers de goede omgangsvormen uit 't oog verliezen !

Hedwig: Voetbal. O jee ! "Schopt op zijn kloten".

Julien: Tegen welk uur komen ze ?

Hedwig: De kinderen ?

Julien: Komen er nog mensen ?

Hedwig: Zoals gewoonlijk.

Julien: Ah !

Hedwig: Afwachten.

Julien: 't Zijn lange zondagen.

Hedwig: 't Valt wel mee, allez.

Julien: Niet echt. Zondagen zijn muizen. Ze knagen aan mij.

Hedwig: Kinderen zijn kinderen. Je weet hoe ze zijn.

Julien: Ze verstoppen zich.

Hedwig: Maar nee !

Julien: Ze kunnen niet eeuwig kinderen blijven.

Hedwig: Ik weet het.

Julien: Straks zijn ze veertig. Ze maken er een spelletje van.

Hedwig: Toe nou. Je bent toch ook 't kind van je moeder.

Julien: Daar schiet ik nu eens niks mee op. Ze weet het niet meer. En mijn eigen geheugen is ook al de terugweg ingeslagen.

Hedwig: Je kent je dochter. Boy hier boy daar en friend ginds.

Julien: Maar al te goed ! Ik ben zeker dat ze weer aangepapt heeft met een vriendje die de "schild en vriend-test" moeilijk zal doorstaan.

Hedwig: Vlaanderen is dood, verminkt, afgemaakt ! Europa leeft .

Julien: Dan is haar grootvader gevallen voor spek en bonen.

Hedwig: Voor de vrijheid van denken en 't Europese pluralisme.

Julien: Nonsens. Voor wind. En wat geeft dat ?

Hedwig: Tocht misschien.

Julien: Je moet af en toe eens rondkijken en wie rondkijkt zoals ik heeft maar 1 oog nodig om te zien wat ik zie. We zij nu meer in Mechelen in Almeria dan in Mechelen.

Hedwig: Ik wil niet dat j 'er ruzie mee maakt.

Julien: Ruzie, ik ?

Hedwig: Ja 't eindigt altijd op dezelfde manier.

Julien: Heb ik al één van haar vriendjes buitengegoid ?

Hedwig: Ja allemaal. Allemaal heb je z 'al buitengesmeten.

Julien: Ik ?

Hedwig: Nee ik .

Julien: Ze is twee tanden kwijt. Waarschijnlijk ook door mijn schuld.

Hedwig: Ze is gevallen.

Julien: Gevallen . Ja diep.

Hedwig: Vrouwen vallen. Ik ben ook al gevallen.

Julien: Zingt z 'er nog in die tingeltangel ?

Hedwig: Vraag het haar zelf maar waar ze zingt, als ze nog zingt.

Julien: Zijn ze haar daar ook al beu misschien ? 't Is goed leven als de hond van de hond.

Hedwig: Waf waf ? Welke hond ?

Julien: Eender welke. Alle beesten zijn eender als 't maar dezelfde zijn.

Hedwig: Zou je dat eens kunnen herhalen ?

Julien: Nee. Wat ik nu denk wil ik straks vergeten zijn. Zoals de oren van de rechters gaan de waarheden per twee.

Hedwig: Nog best ook !

Julien: Waarom kunnen we niet gewoon doorwerken ? Dan zijn we 'r vanaf van die zondagen.

Hedwig: Tja ...

Julien: De braamsluipers in de meidoornhaag zijn uitgevlogen.

Hedwig: 'k Heb ze gezien met zijn vieren. 't Zijn grasmussen.

Julien: Grasmussen nestelen niet in meidoornhagen zomin als Fokke de eend en Sukke de kanarie. Vraag het aan Tim.

Hedwig: Welke Tim ?

Julien: Je kleinzoon of wie dacht je ?

Hedwig: O Timmeke. Zeg dan: "Vraag het aan Timmeke binnen een jaar of tien." Ik dacht aan Tim de zoon van Nonna.

Julien: Zwijg me van Nonna. Twee dagen aan een stuk heeft ze haar amfetamines gecombineerd met tonijn en sojasaus.

Hedwig: 't Is niet waar !

Julien: Resultaat.

Hedwig: 'k Kan 't me voorstellen.

Julien: En wat moet ik me voorstellen bij wat jij je daar bij voorstelt ?

Hedwig: Buikloop ?

Julien: Hypertensie.

Hedwig: En langs welke kant droeg ze de bloem in haar haar ?

Julien (wijst): Die kant. Links.

Hedwig: Links betekent in Tahiti, peine perdue mon cœur n'est plus à prendre.

Julien: Mijn bed staat hier. Ik weet van niks.

Hedwig: Nonna is 't prinsesje waar Pieterjan de zoon van de oude Mignon een boontje voor heeft.

Julien: Och Here ! Amandel of chocola ? Hoor ik iemand in de gang ?

Hedwig: De kinderen ! (Gaaf een kijkje nemen.)

*Lucien trekt zijn dasknoop vaster aan
en legt zijn haar goed.*

Hedwig (terug): Niks. Waar blijven ze ?

Julien: 'k Zou 't niet weten.

Hedwig: 't Is elke zondag 't zelfde liedje. Ze hebben een druk programma en ze zijn niet eens gepensioneerd. Wat staat er ons nog te wachten ?

Julien: Waar hangen ze uit ? 'k Wil het niet weten zelfs als je 't me vertelt zonder op een wederdienst te rekenen.

Hedwig: Verveling is dodelijk.

Julien: Dodelijk ? Misschien voor iemand die nog nooit dood geweest is. Maar vroeg of laat als 't zover is komen ze tot de conclusie dat ze ons beter ook wat hadden laten leven ... in hun leven.

Hedwig: Optimist ! Ze zijn 't zodanig gewoon uitsluitend aan zichzelf te denken dat ...

Julien: Zo moeten z' alvast geen moeite doen om ongelukkig te zijn. 't Zijn net rekenmachientjes die je van je bankier cadeau krijgt. Die rekenen ook altijd in 't voordeel van de bank.

Hedwig: Laatst nog ...

Julien: Laat maar.

Hedwig: Zo gaat dat.

Julien: Inderdaad. Zoals jonge bijdehandse zelfstandigen tragere oude oppeuzelen zo verorberen kinderen hun ouders. Beetje bij beetje. Er is niets nieuws onder de zon.

Hedwig: Al te gevoelig zijn ze niet hun smaaktepels.

Julien: 'k Krijg er honger van. 'k Heb trek in pestosla.

Hedwig: Lollo biondo of rosso ? Voor Lollobrigida is 't te laat. Pech ! 'k Heb geen basilicum in huis en tot overmaat van ramp lusten de kinderen geen knoflook, zij niet, hij niet.

Julien: Wat lusten ze feitelijk de kinderen ? Videonasty's met "oudersaus" ?

Hedwig: Al bij al zijn 't leuke kinderen waar ik trots op ben.

Julien: Trots? Ze zijn al hun hele leven te laat.

Hedwig: Af en toe 5 lange minuten.

Julien: Minuten van een uur of twee.

Hedwig: Wees gelukkig dat je ze hebt.

Julien: Moet ik gelukkig zijn omdat zij gelukkig zijn in mijn plaats ?

Hedwig: Zonder te beseffen dat ze ongelukkig zijn omdat ze enkel met zichzelf begaan zijn.

Julien: Ja domweg gelukkig.

Hedwig: Roza had ook twee kinderen. Ze zijn als puber...

Julien: 'k Weet het. Van hun motor gevallen, op hun hoofd. Een helm hadden ze niet. De mijne zijn niet op hun hoofd gevallen maar ze zijn geen haar beter. Misschien zijn ze er wel stiekem op gevallen zonder te huilen.

Hedwig: Ssst ! Stilletjes. We zullen straks hun hoofdjes aan een grondig onderzoek onderwerpen.

Julien: Onderwerp maar. Ze kunnen niet genoeg aan dat soort onderzoek onderworpen worden. Normaal zijn ze niet. Ze lijken niet op mij. Ze lijken op

niemand. 'k Begrijp hem niet en 'k versta haar niet.

Hedwig: Ambtenaren zijn niet te begrijpen en artiesten evenmin, om andere redenen.

Julien: Als de communicatie stukt ...

Hedwig: Stukt ze.

Julien: Ze zoekt niet naar de reden waarom ze stukt.

Hedwig: Jij verstaat ook alleen maar je potjeslatijn, 't ambtenarees van de farmaceut.

Julien: Aan wiens kant sta je nu feitelijk ? Je moet het weten .

Hedwig: 't Zijn mijn uitgekiende kinderen. Kinderen van de no-nonsense-generatie.

Julien: Okay okay. 'k Ga ze je niet afnemen.

Hedwig: 't Is je geraden. Wees nu eens redelijk voor 1 keer.

Julien: Ik ? 'k Ben zo redelijk als een kind van 70.

Hedwig: Je bedoelt ...

Julien: Ja. Dat bedoel ik.

Hedwig: 't Is duidelijk.

Julien: 'k Heb altijd al goed kunnen samenvatten . Op School...

Hedwig: Beknopt alsjeblieft.

Julien: Op school ...

Hedwig: Op school wat ?

Julien: 't Is een résumé. "Op school" is een résumé. 'k Zei het al, 'k heb altijd goed mijn ideeën kunnen bundelen in kernachtige bewoordingen.

Hedwig: Zoals "op school".

Julien: Ja.

Hedwig: Ah bon !

Julien: Maar niet alleen op school.

Hedwig: Waar nog ?

Julien: Erbuiten.

Hedwig: Aan de poort ?

Julien: Bijvoorbeeld.

Hedwig: Met de meisjes. 'k Snap het. Er zitten gele termieten in de plataan. 'k Wil hem weg voor ze in mij zitten.

Julien: Dan zal 't wel lukken.

Hedwig: Is dat een antwoord ? Zal 't mij lukken of de termieten ?

Julien: In leven en sterven iemand. 'k Ben er gerust in en als jij 't niet bent, laat hem dan vellen.

Hedwig: Van de tak op de hak, hoe zit het met die studie van dr Barzilai, de studie van het Albert Einstein College ?

Julien: Welke studie ?

Hedwig: Je leest ze niet. Ik wist het. Wat doe je terwijl je ze leest ?

Julien: Elke leek a fortiori elke apotheker weet onderhand wel dat oudjes met een uitstekend cholesterolgehalte over een regulerend gen beschikken dat hen beschermt ook al vreten ze i.pl.v. te eten ook al zitten ze i.pl.v. te spitten.

Hedwig: Jij dus ook.

Julien: Ik zal op de geluksfactor moeten rekenen. Die heeft ook zijn nut bewezen.

Hedwig: Geen geluk, onze, op drie na beste klant is verhuisd. Hij woont nu in een dorp in de Kempen. 'k Weet het van dr Gevaert.

Julien: Rudy ? Alleen ?

Hedwig: Met een aantal anderen.

Julien: In een commune ? Rudy ?

Hedwig: Je weet wat ik bedoel, in een gehucht. Niet helemaal alleen maar bijna.

*Julien verdwijnt. Hedwig merkt
het niet en praat verder.*

Hedwig: De werken in de straat de bocht voorbij schieten goed op. Nu ja wat is

goed ? 12,5 cm per uur. Nee niet per uur en per man. Per uur met een man of 5. Heb ik je al verteld dat Jef Denayer gister zijn beklag aan 't doen was bij de bakker ? Niet over 't brood over zijn vrouw zaliger. Hij zei: "Heel mijn leven heb ik naar haar pijpen gedanst, nooit mijn zin gekregen. Dan is ze zagezegd ziek geworden om mij te pesten. En als ze er eenmaal dood van was heb ik weer mijn zin niet gekregen. 'k Wist allang niet meer wat mijn zin was." Jef is op 9 december jarig in 't midden van het vergeten dertiende teken van de dierenriem, de slangendragers. Intrigerend. Dylan de coming-man van de liberalen was daar ook. Hij zei achter Jef's rug: "Fair is anders." Humor is hen vreemd en niet te vergeten zelfkritiek maar voor "zelfaplaus" gaan ze minutenlang rechtop staan hakkepuffen van plezier.

Ssst ! 'k Heb niks gezegd ! Herman moet op zijn paard springen vooraleer 't paard op hem springt, met zijn tijd meegaan en zijn ervaring afleggen om mee te wippen op onze door zijn ervaring achterhaalde projecten." Aldus sprak Zara-Dylan-Thoestra. Volgens Dylan kunnen we 't aan Vlaams-vreemde vogels overgeleverde Vlaanderen opwaarderen op de Beurs.

Julien (terug van weggeweest): Dat de lolbroek maar uitkijkt of hij wordt door de firma Vlaanderen in zijn hemd gezet.

Hedwig: Hoe oneindig groot is de badkamer van de toekomstige excellentie ?

Julien: Een voorschoot.

Hedwig: Dacht ik al. Laten we 'r een schortje van maken.

Julien: Vooruit onderhandelen maar.

Hedwig: Over de grootte ? Schortjes zijn schortjes. Of niet soms ?

Julien: Niks van. Je hebt schortjes en schortjes.

Hedwig: Ah als je echt schortjes en schortjes hebt ...

Julien: Zeker weten.

Hedwig: "Schortjes en schortjes" zeg je "schortjes en schortjes" (Zingt en danst met Julien op "Schoon zijn ze al de moeders ter wereld.") Vreemd zijn ze alle schortjes ter wereld.

Julien: Ze zitten zalig rond 't middel van moeder en kind.

Hedwig: En worden o zo gretig bewonderd door excellenties van 't beste allooi.

Julien: Zullen we toch maar iets drinken in afwachting van ... ?

Hedwig (kijkt op haar horloge): We hebben nog ruimschoots de tijd. Als we nu al

beginnen en ze blijven zolang weg als de laatste keer ...

Julien: Zijn we zo dronken als duizend man om ze te ontvangen. Zou dat me niet helpen ?

Hedwig: Als hij weer administratief met je gaat praten ?

Julien: Ja op zijn elfendertigst.

Hedwig: Bah zolang hij je geen kosten aanrekent ...

Julien: Kosten ? Conversatiekosten ?

Hedwig: Imponderabilia en andere.

Julien: Waarom zou hij ?

Hedwig: Vorige week heeft hij zichzelf beboet.

Julien: 't Is een ezel, de eerste in de familie ... zichzelf beboet !

Hedwig: 't Was een fikse boete. Je mag me levend vierendelen als 't niet waar is.

Julien: Zullen we doen alsof we niet thuis zijn ?

Hedwig: Uitgesloten. Scheelt et iets ?

Julien: Nee.

Hedwig: Je hebt van die invallen jij !

Julien: 't Komt door 't niksen. Niks voor mij.

Hedwig: Niemand nikst graag. 't Is altijd 't zelfde en 't dient tot niks.

Julien: Daarom gooit elke wetenschapper die zich respecteert om de 2,3 jaar een theorie op de markt. De schrik zit er goed in dat hij anders voor een nietsnut doorgaat en zijn subsidies verliest.

Hedwig: Onze klusjesman...

Julien: Ferdi.

Hedwig: Nee Jimmy.

Julien: Komt er schot in zijn proces ?

Hedwig: Hij heeft zijn linkervoet gebroken.

Julien: Zoiets kan een tijdje aanslepen.

Hedwig: Och hij staat er inmiddels al weer op.

Julien: Op zijn rechten.

Hedwig: Onder ons gezegd, des te beter.

Julien: 't Komt wel goed.

Hedwig: Laat het ons hopen !

Julien: 't Is anders wel moeilijk als je moet verschijnen met een anachronistisch kapsel zoals 't zijne.

Hedwig: De twee orthopedisten in 't ziekenhuis hebben geen haar. Begin maar zonder haar !

Julien: 'k Ken er zo nog. Geen haar is een slechte uitvlucht. Iedereen kan zo voor de dag komen.

Hedwig: Iedereen zonder haar weliswaar. Alhoewel ...

Julien: Dr Roes heeft de nefaste gewoonte ontstekingsremmers veel te lang voor te schrijven. Je moet er hem eens voorzichtig over praten maar zeg hem alsjeblieft niet dat van 1500 patiënten die drie maand onafgebroken ontstekingsremmers gebruiken er eentje 't hoekje omgaat.

Hedwig: Rob de jonge apotheker op 't Ensorplein heeft er hem al over gesproken.

Julien: En ?

Hedwig: Vrienden voor 't leven.

Julien: Is 't er heet aan toegegaan ? 't Verwondert me niet. Hij gooit af en toe met 't huisraad.

Hedwig: "Je moet niet denken dat een snootap me mijn beroep kan aanleren." En Rob: "Ah nee, is't hopeloos ?"

Julien: Laat maar. De officina is nog maar net heringericht.

Hedwig: Je hebt vragen en vragen. Wat vroeg die journalist ook weer aan de Brusselse eeuweling ? O ja 't verschil tussen 't Brussel van nu en 't Brussel van kort na de oorlog.

Julien: "Er rijden nu veel meer wagens dan toen."

Hedwig: En de journalist: "Zou je 't geloven ? Over naar de studio."

Julien: En wat is 't parallel tussen de eeuweling en de journalist ?

Hedwig: Ze zijn allebei onsterfelijk voor een tijdje.

De bel gaat.

Julien: Ah dan toch ! Waarom bellen ze aan ? Zonderlingen !

Hedwig: De sleutel vergeten. Je kent ze.

*Hedwig verlaat de woonkamer om
ze binnen te laten.*

Julien (trekt zijn dasknoop aan legt zijn haar goed): We zullen het vlug gaan weten.
Ik vraag haar niet hoe 't met haar stem gesteld is, tenzij ... dan geef ik haar
saliebonbons mee. Wat vraag ik haar dan wel ? Of het buiten regent ? Nee of
het regent ? 'k Ben nog slechter dan die journalist ! Alhoewel, hij journalist en ik
mortierstamper en de vijzel ruikt altijd naar ... naar wat ik erin fijnstamp.

Hedwig is terug met 2 onbekende agenten.

Oudste agent: Mijnheer Duchemin ...

Hedwig: Dumoulin.

Oudste agent: 'k Zal maar met de deur in huis vallen. Er werd hier afgelopen nacht
ingebroken in drie apotheken.

Julien: Bij wie allemaal ? Waar was 't hen om te doen ? Methadon ? Babyflesjes ?
Amfetamines ? Damesluiers ? Anabolica ? Vingercondooms ?

Jongste agent: Op 't Ensorplein.

Oudste agent: In de Nieuwstraat en in de Kapellestraat. 't Is maar dar je 't weet.

Hedwig: En werd er al iemand opgepakt ?

Jongste agent: 't Is zondag.

Julien: 't Is nog waar ook ! We wachten op de kinderen.

Jongste agent: Ah kinderen ! Je geeft hen een nieuw stuk speelgoed en binnen 5
minuten is 't een oud.

Hedwig: Grote, grote kinderen.

Oudste agent: Morgen pakken we de eerste verdachten op. Maar eerst moeten we de richting zoeken waarin we moeten zoeken. Rustig. Vooral niet overhaast tewerkgaan.

Jongste agent: Vooral niet ! Al is de dief nog zo snel de pientere flik achterhaalt hem wel.

Hedwig: Leuk bedacht.

Jongste agent: Graag gedaan.

Oudste agent: 't Is mijn formule. 'k Bedenk er aan de lopende band maar hij steekt de pluimen op zijn pet.

Jongste agent (neemt zijn pet in de hand): Af en toe, figuurlijk.

Oudste agent: Als ik jullie een goede raad mag geven ...

Julien: Goeie raad is kostbaar.

Jongste agent: Vooral de onze.

Oudste agent: Dieven zijn gevoelig, lichtgeraakt. In 5 woorden (jongste agent telt op zijn vingers) snel op de tenen getrapt.

Hedwig: Ah !

Oudste agent: Ik spreek uit ondervinding. Mijn statistieken terzake liegen er niet om.

Jongste agent: Heel zijn kelder steekt ermee vol. 'k Zal 't maar zeggen, hoe gevaarlijk 't ook is, bomvol.

Oudste agent: Jullie hebben er geen flauw idee van tot wat een gefrustreerde dief in staat is. Als hij eenmaal zijn zinnen gezet heeft op onze eigendom moeten we 'r ons bij neerleggen.

Jongste agent: Figuurlijk.

Oudste agent: Beter nog in uw geval onmiddellijk het productieproces weer op gang brengen.

Hedwig: In tegenstelling met de dieven zijn wij vooral gedurende de dag actief.

Oudste agent: Er vooral niet beginnen op te schieten, vooral niet als hij niet zinnens is naast onze goederen ...

Jongste agent: De uwe.

Oudste agent: Ook ons leven mee te nemen.

Jongste agent: Hij bedoelt 't uwe.

Oudste agent: Meneer Duchemin heeft me begrepen. Zo dom ziet hij er nu ook niet uit.

Julien: Wat zegt de burgemeester daarvan ?

Oudste agent: Hij stuurt ons op pad.

Jongste agent: 't Grove en 't delicate werk is voor ons. De finishing touch (spreekt touch uit op zijn Frans) is voor ons.

Oudste agent: Touch (op zijn Engels). Ondertussen herleest hij zijn biografie op een bank in 't park.

Jongste agent: Tot de duisternis invalt. Als 't eenmaal goed donker is, herleest hij ze op tv.

Hedwig: Assimil.

Julien: Een beproefde methode, DE methode.

Jongste agent: Inderdaad. 'k Heb zo Engels geleerd.

Oudste agent: Nog iets. 't Is nogal wieses dat er een verschil is in de motivatie van dieven en politiemensen.

Jongste agent: Jullie mogen twee keer raden wie 't meest gemotiveerd is om wat of wie te pakken.

Oudste agent: Ik heb de goeie ouwe tijd gekend dat we een premie kregen voor elke dief die we inrekenden. Helaas mooie spelletjes duren niet lang.

Hedwig: Jullie maakten er een spelletje van om ze allemaal te pakken.

Oudste agent: Zoveel mogelijk.

Julien: De dieven incasseerden 50 % van de premie.

Oudste agent: Wat ? 50 % ! 10 % stonden we af. Wij waren de dupe van de transactie. Wij moesten ze inrekenen ook al lieten ze zich inrekenen.

Jongste agent: Alles zat vol. In kooien voor 2 man zaten er 10. Ze kwamen onmiddellijk weer vrij.

Oudste agent: En wij maar inrekenen. Waar is de tijd ? Nu is de pret eraf. De

rechters zijn lastig als we 'r eentje pakken.

Jongste agent: Elke morgen doe 'k anti-jeukpoeder aan mijn handen om er toch maar geen te pakken. Maar vandaag ben ik het vergeten. Onvoorstelbaar hoe ze jeuken.

Oudste agent: Nog vragen ? Nee ? Leg hen vooral niets in de weg.

Jongste agent: 't Zou u kunnen zuur opbreken als ze een been breken op een bananenschil.

Oudste agent: Probeer eens in te calculeren wat er hier elk jaar gestolen wordt en produceer het nodige bij. Dat zal goedkoper uitvallen dan er telkens weer de politie bij te roepen die zich hiervoor niet geroepen voelt.

Jongste agent: Dat geldt vanzelfsprekend niet voor ons. Wij zijn de stem van de roepende in de woestijn.

Oudste agent: En 't spaart een boel administratiekosten voor iedereen dus ook voor u. Prettige zondag nog met de kinderen.

Hedwig laat de agenten buiten.

Julien (trekt zijn dasknoop naar beneden en brengt zijn haar in de war): 'k Heb die twee nooit in 't park gezien. Nu ja niet verwonderlijk 'k zet nooit een voet in 't park. En daarenboven wie zegt dat zij .. ?

Hedwig: Wat zeg je daarvan ?

Julien: 'k Ben sprakeloos. Ze leken echt. Zijn we wel goed beschermd door die twee ?

Hedwig: Door die twee niet maar ze hebben er een veelvoud van. Wees maar gerust.

Julien: Gerust ? Je bedoelt ...

Hedwig: Ja.

Julien: O! Hoeveel ?

Hedwig: Zeer veel. Te voet. Te paard, hooliganverschrikkers weet je wel met wapperende manen, één met hun paarden. Op de fiets. Zonder de gemotoriseerden en de vermomden te vergeten, de fine fleur.

Julien: 'k Doe alsof.

Hedwig: Ah ?

Julien: Ja alsof ik gerust ben.

Hedwig: Goed zo.

Julien: Volgens de burens wast Wanda Cuppens zich elke dag in de melk van 300 ezelinnen.

Hedwig: 'k Weet het. Welke burens ? Ze hebben er maar 1 en 't is een ezel. Als je begrijpt wat ik bedoel.

Julien: Dat ze bij Cuppens geen ezelinnen hebben maar wel 1 ezel, met de buurman bij 2.

Hedwig: 1. Alleen de ezel is van hen, de buurman niet.

Julien: Dacht ik al. Niemand is van iemand.

In de gang roept Hanne één van de buurmeisjes.

Hanne: Niet schrikken. Wij zijn het. De deur van de tuin was niet op slot.

Hedwig laat Hanne en haar jongere zus Sanne binnen. De meisjes kussen Hedwig en Julien.

Sanne: Mama stuurt haar dochters uit.

Hedwig: Ze wil weten of we iets mispeuterd hebben.

Hanne: Wij ook. Wij zijn ook vrouwen teweeg. Maar 'k denk dat ik 't weet.

Julien: Ik ben benieuwd.

Sanne: Niks. Apothekers zijn slimmer dan flikken.

Hedwig: Dan die twee misschien wel.

Hanne: Spannend. Hebben ze de hele apotheek op zijn kop gezet ?

Sanne: Zonder iets te vinden ! Grijze muizen !

Hanne: Beginnelingen.

Sanne: Amateurs. Voor een echte thriller ongeschikt.

Hanne: Ja 't soort flikken waarvan je weet dat ze in de eerste aflevering van een feuilleton worden doodgeschoten.

Hedwig: Die twee al na dertig seconden.

Sanne: Dertig seconden ? Dan schieten de gangsters ook maar zus en zo.

Hanne: Hebben ze direct in hun kaarten laten kijken ?

Julien: Ze zijn met de deur in huis gevallen.

Sanne: Ingebeukt ?

Hanne: Hihi ! 't Zijn hier geen "feuilletondeuren".

Hedwig: Wat zijn ze feitelijk komen doen ? Julien weet jij 't nog ?

Julien: Als ik me goed herinner ...

Sanne: Mogen we 't niet weten ?

Julien: O ja 'k ben er.

Hanne: Zeg het ! Vlug voor ik van mijn stokje ga.

Julien: Ze hebben ons op 't hart gedrukt eventuele dieven voorkomend te behandelen.

Sanne: Wat ? Wat zijn ze van plan ? Gaan ze zelf inbreken ?

Hanne: Voorkomend, attentievol. Ja ja ja ! Niet met de loop maar met de kolf van je geweer.

Julien: Zonder. Zonder geweer.

Hanne: Zonder geweer ? Met een keukenmes ?

Hedwig: Zonder.

Sanne: Ik weet het. Met vork en mes zoals je eet in een chic restaurant.

Hanne: En wat nog ? Ze met 2 woorden aanspreken, ja dief nee dief. Nee met 3 allez toegewezen voor 4. Ja meneer de dief nee meneer de dief.

Sanne: Waarop de dief er uit de hoogte op een diefje aan toevoegt: "Zeg maar meester."

Hanne: "Hoogedelgeboren meester."

Hedwig: Dat laatste begint er al op te lijken.

Hanne: Zotte flikken. Hoe bestaat het zo 'n zotte flikken !

Sanne: Alles bestaat. Alhoewel zo zot ...

Julien: Topflikken.

Hanne: Als z 'er zo hebben waarom sturen ze jullie dan "bodemflikken" ?

Julien: Die twee thuislaten is ook geen oplossing.

Sanne: Dan maken ze 't daar bont.

Hedwig: Topspeurders worden met succes ingezet om ontvoerde meisjes op te sporen.

*De meisjes kijken mekaar met diep
gefronste wenkbrauwen sprakeloos aan.*

Hanne: Sanne we zullen 't best zover niet laten komen.

Sanne (zucht diep): Me dunkt.

Julien: 't Verstand komt niet voor de jaren maar bij jullie is 't er al.

Hanne: Er is nog werk aan de winkel.

Sanne: Althans als je onze rapporten mag geloven.

Hedwig: Waren ze zo slecht ?

Hanne: Volgens mama wel en zij heeft er verstand van.

Sanne: Wat wil je, we zijn geen hoogvliegers. We vliegen op halve hoogte.

Hedwig: Ouders overdrijven. Julien heeft ook geen goed woord over voor zijn dochter en met zijn zoon is de spraakverwarring totaal.

Sanne: 'k Heb de bel gehoord. 'k Zal met een zelfontworpen systeem zijn taal ontwarren en consecutief vertalen wat hij verteld heeft.

*Hedwig is al op weg om de kinderen
binnen te laten.*

Hanne: Haar systeem werkt niet. Ze kan haar eigen notities slechts met moeite herlezen.

Sanne: 't Is nog voor verbetering vatbaar. Wat wil je 'k heb het maar vorige maand ontwikkeld en 'k moet nog nieuwe afbeeldingen en symbolen instuderen.

Julien: Zijn taal is zo goed als onverklaard.

Hanne: Gesproken ambtenarees. Babel in 't kwadraat. Oei oei oei !

Sanne: 't Heetste vuur waar ik totnogtoe voorgestaan heb. We zien wel.

*Hedwig is terug...
met twee politieagenten.*

Oudste agent: Wie zijn de twee meisjes ? Mogen we onverbloemd spreken in onze moedertaal of toch maar beter in 't Antwerps-Chinees ?

Jongste agent: Hij bedoelt vrijuit. Maar natuurlijk "Fret" 't zijn de kinderen.

Hedwig: Van de buurvrouw. Ze mogen alles horen. En wij verstaan alleen Mandarijnen-Chinees en Fins-Oegrisch Laps.

Sanne (heeft onmiddellijk een notitieboekje met potlood uit haar achterzak gehaald en alles genoteerd): Aoc, algemeen onbeschaafd Chinees zoals 't in Antwerpen wordt gesproken.

Hanne: Ze wil journaliste worden. Ze noteert alles in opdracht van ...

Jongste agent: We gaan ons hier van onze beste kant laten zien. Dit is een enige gelegenheid om gunstig in 't nieuws te komen.

Julien: Nog een essentieel detail over 't hoofd gezien ?

Jongste agent: Niet dat ik weet.

Hedwig: Dacht ik al.

Oudste agent: Voor 't verslag worden we best met naam en toenaam vermeld.

Sanne: Waarom niet.

Jongste agent: Succes heeft vele vaders. Wat betekent dat niemand in ons succes moet proberen te delen.

Hanne: Welk succes ?

Oudste agent: Ik ben Rik hoofdletter R kleine i kleine k Peeters hoofdletter P kleine e twee keer na mekaar kleine t kleine e kleine r kleine s. Toenaam "de Fret" hoofdletter F kleine r kleine e kleine t. Onderstreep de t.

Jongste agent: We hebben een collega met als toenaam " de Fred" met d, een afkorting van ...

Hanne: Van Dirk nee van Kamiel.

Hedwig: Van Frederik omdat hij zo groot is.

Jongste agent: Allebei mis met 1 s.

Sanne: Van wat dan wel ? Ik wil het weten en direct nog wel.

Hanne: Voor 't verslag.

Oudste agent: Van Alfred. Fred i.pl.v. Al.

Sanne (springt recht): Geniaal !

Julien (tegen jongste agent): En nu jij naam en toenaam. Laat het een beetje vooruitgaan.

Jongste agent: Eerst de voornaam Fik hoofdletter F kleine i kleine k.

Hanne: Fik zoals Flik zonder de l van leegloper.

Sanne: Fik Janssens?

Jongste agent: Hoofdletter J kleine a kleine n driemaal kleine s twee in 't midden en 1 achteraan en tussenin het aaneenschakelend voegwoord "en".

Sanne: Toenaam: "De Steenmarter".

Oudste agent: Bijlange niet, "Babyface".

Jongste agent: We hebben nog Janssens 'Barbarossa" en Janssens "Lola Montez".

Hedwig: Wel wel wel. Wat een beeldrijke figuratie!

Sanne: So far so good. En verder ?

Jongste agent: Wat hebben we verder nog ?

Oudste agent: 't Is alles. We zijn hier niet om in 't verslag de lof te zingen van de collega's, hoe groot ook hun verdiensten in de strijd tegen ...

Jongste agent: Tegen ...

Hedwig: Tegen van alles en nog wat.

Oudste agent: De nagel op de kop. Jullie krijgen van ons 8 dagen om de veldweg achter de tuin vrij te maken van het doornbos dat er de weg verspert.

Julien: Maar het doornbos dient om de dieven op afstand te houden en 't is een broedplaats voor wel 5 vogelsoorten en wilde eenden.

Hedwig: Er kan geen dief door.

Jongste agent: De weg moet voor iedereen toegankelijk blijven. Is dat duidelijk ?

Julien: Ook voor de dieven ?

Oudste agent: Voor iedereen. En onder ons gezegd en elders gezwogen, elk is een dief in zijn stiel. Als je begrijpt wat ik bedoel.

Hedwig: Maar al te goed en ik protesteer heftig.

Hanne: Ik ook. Ik heb hier nog nooit 1 condoom betaald. Nog nooit.

Sanne: En ik staak mijn verslag uit protest.

Jongste agent: Zijn we niet een beetje te streng met meneer Dujardin en te toegeeflijk met de ... ?

Oudste agent (zwiert met zijn wapenstok): Dumoulin. "Babyface" bakkes toe of 'k sla het toe.

*De meisjes zijn van schrik op de schoot
van Hedwig gesprongen.*

Julien: Nu is 't genoeg geweest. (Pakt de flikken bij de kraag en sleurt ze naar buiten.)

Hedwig (sust de meisjes): 't Is voorbij. 't Is allemaal voorbij. Julien kent de hoofdcommissaris. Die zal hen wel eens duchtig de levieten lezen.

Hanne: Schrik had ik niet.

Sanne: Ik ook niet.

Hedwig: Misschien ~~een~~ beetje ?

Hanne: Een heel klein beetje omdat 'k zie dat 't je plezier doet.

Sanne: Volgende keer laten we ze op mekaar inslaan en we zoeken dekking onder de tafel om niet in de brokken te delen.

Hedwig: Er komt geen volgende keer.

Hanne: Wie weet. Eén zaak is duidelijk, mama zal ons weer niet geloven.

Sanne: We zullen nog maar eens verplicht zijn de waarheid geweld aan te doen om ze aannemelijk te maken.

Hedwig: Arme schatjes.

Sanne: En wat als de trammelantschoppers straks opnieuw voor de deur staan ? We kunnen beter nu al onze voorzorgen nemen.

Hanne: Van in de slaapkamer boven gieten we 'r twee emmers kokend water over om ze af te koelen.

Hedwig: 't Zal niet nodig zijn.

Sanne: Spijtig. Zullen we ons dan nooit echt kunnen uitleven ?

Hanne: Teer ?

Hedwig O !

Hanne: Voor de fun.

Sanne: We waren zagezegd de poten van 't bed aan 't beteren en de emmer is ons ontglipt.

Hanne: Teer is glad.

Sanne: Ja zoals paling brr !

Hedwig: Twee. Twee emmers voor één bed ... zonder poten.

Sanne: Ah ! Een gehandicapt bed. Ik ga het de hele nacht van dichtbij bestuderen om te zien hoe 'k het kan op poten zetten.

Hanne: Ik ook. Ik ben niet van plan je aan je lot over te laten met die twee ordehandhavers in de buurt die de wijk hier onveilig maken. 't Is veel te gevaarlijk.

Sanne: Met zijn drieën zijn we op ons gemak.

Hedwig: En wat doen we met Julien ?

Hanne: We laten hem slapen waar hij gewoonlijk slaapt.

Hedwig: Uitgesloten want als de twee orde-ontregelaars de weg naar boven vinden liggen jullie voor ik kan ingrijpen onder de lakens tussen ons in bed.

Sanne: Zij misschien. Zij kruipt met ...

Hanne (vliegt in Sannes haar): ik ?

Julien (op tijd terug om de meisjes te scheiden): Flik en gangster pardon flik en flik

aan 't spelen ?

Sanne: Zonder "klofstok" is 't maar een saaie bedoening.

Hanne: Als er geen bloed vloeit ...

Hedwig: O!

Julien: 't Bloed van een ander bedoel je.

Hanne: Als ik mag kiezen ja. Ik heb er al te weinig volgens mama.

Julien: Niks te kiezen. In een vechtpartij valt er bloed aan alle kanten.

Sanne: Zij is begonnen.

Hanne: Als ik al niet meer in haar haar mag zitten waar dan wel ?

Hedwig: Hier zit hier maar wat in de fauteuil terwijl Sanne ons haar notities herleest.

Julien: Excellent idee.

Sanne: Niet lachen als ik er niet uitkom.

Hanne: 'k Zal mijn best doen.

Sanne: Ze is jaloers van mijn systeem maar te lui om er zelf één te ontwikkelen.

*Hanne zegt niets.
Licht slapjes 1 vinger op de slaap.*

Julien: Vooruit ermee.

Sanne: 'k Ben er helemaal klaar voor. "Oudste agent: Zijn dat twee meisjes ?"

Hanne: Nee 't zijn jongens.

Sanne: "Mag ik onverbloemd spreken ?" Kijk hoe 'k het gedaan heb, een eenvoudige bloem getekend en de bloem doorstreept maakt "onverbloemd".

Hedwig: Schitterend.

Hanne: Pf !

Sanne: " Of liever zoals een Antwerpse Chinees, in 't AOC algemeen onbeschaafd Chinees ?" Kijk van ABN heb ik de B en de N doorstreept en er een mannetje achter getekend met spleetogen, maakt algemeen onbeschaafd Chinees.

Hedwig: Niet te geloven !

Hanne: Pf ! Zo kan het ook algemeen onbeschaafd Japans of Mongools zijn.

Sanne: Of Koreaans of ... zeurkous. "Jongste agent: We gaan ons hier van onze slechtste kant laten zien voor de gelegenheid."

Hanne: Van onze beste, slimmeke.

Hedwig: Als dat hun beste kant was ! O jee wat een bende !

Sanne (geeft haar notitieboekje aan Hanne): 'k Ben je betutteling kotsbeu. Toon ons maar eens hoe jij 't er vanaf brengt.

Hanne (bekijkt de notities): Als je al zelf je gekrabbel niet kunt herlezen, hoe zou ik het dan kunnen ? Hier. (Geeft het boekje terug.)

Sanne: Ik sla de persoonlijke gegevens, waar niemand beter van wordt over ... tot hier waar de aap uit de mouw komt. "Oudste agent: Je krijgt 8 dagen om de veldweg die niemand gebruikt achter de tuin vrij te maken van de doornen die er de weg versperren."

Julien: Precies wat hij gezegd heeft.

Hanne: Min of meer.

Hedwig: Sst ! Hanne ik krijg het op de zenuwen van je gemier.

Sanne: "Die niemand gebruikt" heb ik eraan toegevoegd om 't absurde van 't bevel extra in de verf te zetten. "Jongste agent: De weg moet openblijven voor iedereen, voor iedereen dus ook voor de dieven."

Hedwig: Daar komt het op neer.

Sanne: "Oudste agent: Voor iedereen. Handelaars zijn allemaal dieven in hun stiel." En toen werd het hommeles omdat "Babyface" de geit en de kool wou sparen.

Hedwig: Alles klopt als een bus.

Hanne: Toegegeven, 't was beter dan ik had verwacht.

Sanne: 'k Moet nog veel beter kunnen. 't Is maar een begin.

Julien: Je hebt me aangenaam verrast. Echt waar.

Hanne: Ik weet waarom 't nog zo slecht niet was.

Sanne: Niet zo slecht ! Zo slecht nog niet !

Hanne: Alles zat nog vers in haar geheugen. Daarom. Daarom was 't nog zo slecht niet !

Hedwig: In elk systeem zitten hiaten.

Sanne: Ze heeft niet beet dat 't geheugen van 't mijne de basis vormt.

Hanne: Ah ja ! Ik ben ervan overtuigd dat ze de personalia overgeslagen heeft omdat ze de bijnamen van Janssens 2 en 3 niet heeft kunnen noteren.

Sanne (tot bij Julien bladerend in haar notitieboekje): Kijk wat staat er hier ?

Julien: 1 Barbarossa 2 Lola M.

Sanne (tegen Hanne): Daar sta je paf van hé ?

Hanne: Mag ik je notities zien ?

Sanne: Nee 't staat er en 't staat er goed.

Julien: In koeien van letters.

Hedwig: Laat het ons op een akkoordje gooien met een verzoenend gebak, verse appelcake.

Hanne: Okay. (Dekt de tafel. Achter haar rug vult Sanne haar notities aan met Barbarossa en Lola M, Hedwig haalt en versnijdt de cake.)

Hedwig: Appel – of duindoornsap ?

Sanne: Toch maar appelsap.

Hanne: Voor mij ook.

Julien: Dan zitten we allemaal op dezelfde golflengte.

Hanne: 'k Heb maar 1 zusje. 'k Moet het ermee stellen.

Sanne: En ik heb maar 1 zus. 'k Ben wel verplicht altijd met dezelfde ruzie te maken.

Hedwig: En wij hebben twee kinderen.

Julien: Om 's zondags op te wachten.

Hanne en Sanne: Wij zijn hier toch.

Sanne: Ja.

Hanne: Elke zondag.

Julien: Gelukkig maar !

Hanne: En we vergeten nog schoon volk.

Julien: Is 't niet best dat we die twee vergeten ?

Sanne: Bottlenecks om je gitaar zodanig te laten janken dat j'ér wolven jaloers kunt mee maken, zondagsflikken.

Hedwig: Lekker de cake ?

Hanne: Zo lekker als gewoonlijk. Zo lekker als vorige zondag en de zondag ervoor.

Sanne: Nog lekkerder, veel lekkerder. Wie heeft er nu nog een stuk verdiend, Hanne of Sanne ?

Julien: Hedwig, je weet wel waarom. H & S omdat ze al wel 2 minuten geen ruzie hebben.

Hanne: Cake verzacht de zeden.

Julien: En ik omdat ... vul zelf maar in waarom.

Hanne: Omdat je 't wachten op je kinderen nooit moe wordt en omdat je Sanne hebt geholpen bij 't herlezen van haar notities.

Sanne: Omdat je twee flikken ineens de baas kunt.

Julien: Waren 't er twee ?

Hanne: Weet je waaraan ik zonet dacht ?

Hedwig: Aan "Robocop" gedraaid in je geboortejahr.

Sanne: Een waardeloos gedrocht, tenzij voor flikken.

Hanne: Nee 'k vroeg me af wat je met "de Fret" en zijn acoliet zou beginnen mochten ze nog een derde keer...

Hedwig: Ik zei 't al, er komt geen derde keer.

Sanne: Waarom niet ? Toe nog 1 keer.

Julien: 'k Heb ze nogal koeltjes de deur gewezen.

Sanne: Hanne en ik kunnen ze weer opwarmen in een tennisrokje.

Hanne: Tennisrokjes werken op mannen zoals rode lappen op stieren. (Tegen Julien.) Jij weet er alles van.

Julien: Ik ? Ik betwijfel de aantrekkingskracht van 't ene stuk textiel op de de flik zowel als van 't andere op de stier. 't Zijn twee fabeltjes. Ik heb echt geen flauw idee van wat ...

Sanne: 'k Zal 't je zeggen. " De Fret" valt op konijntjes met flaporen en tweekleurige staartjes. "Babyface" op ...

Hanne: Op flikkenspeentjes in alle kleuren en bijhorende geassorteerde feromonengeuren.

Hedwig: En als we ze nu eens als gespreksonderwerp lieten vallen, zou dat geen goed idee zijn ?

Sanne: Nee. Met flikken kom je misschien maar 1 keer in je leven in aanra ... br ... in contact.

Julien: Ga je je uit de wereld terugtrekken ?

Sanne: 'k Denk er niet aan. 'k Wil er alles van zien.

Hedwig: Je bedoelt zo'n flikken.

Hanne: Dan ga j'er nog tegenkomen ... of horen. Hun sirenes loeien zoals koeien. Meestal staan ze verdekt opgesteld zoals zaken die 't licht niet mogen zien. Maar ze zijn er.

Hedwig: als je ze niet nodig hebt.

Hanne: Altijd gereed...

Julien: Om ons te beschermen.

Hanne: Geen geleuter. Mijn vriendje is zaterdag bij 't verlaten van 't stadion afgetuigd door een skinhead.

Sanne: Ja stoned. Verschrikkelijk. En de agent op de hoek van de straat was niet bevoegd. Hij stond er te molenwieken tot 't verkeer helemaal in de knoei zat. Meer kon hij niet doen.

Hanne: Je vraagt je af hoe die mannen aan een vrouw geraken.

Hedwig: Op elke pot ...

Sanne: Ik weet hoe ze tewerkgaan.

Hanne: Hoe ?

Sanne: Ze verstoppen hun uniform onder 't bed. Zo doen ze 't. Dan valt het niet op.

Hanne: Zelfs in hun blootje zou 'k ze niet willen.

Sanne: Domme koe.

Hedwig: Kalmpjesaan. Op die manier is 't niet onmogelijk dat je 't niet zou merken.

Hanne: Ah ? Als ik maar al niet ...

Sanne: Conclusie, je moet nooit met een blote man in bed kruipen. Daar meer dan op de begane grond maken de kleren de man.

Hanne: Zwijg er nu over.

Sanne: Mama hamert er genoeg op hoe gevaarlijk vrijen kan zijn. Begrijp je nu eindelijk wat ze bedoelt ?

Hanne: Ze bedoelt hiv en niet hijgende flikken.

Sanne: Dat bedoelde ze gister. Nu liggen de kaarten anders. En ze is nog niet eens vertrouwd met de feiten maar alleen met de lelijke schijn.

Julien: Alle moeders zijn dezelfde. Hedwig is net zo. Altijd ongerust. De kinderen vanhier de kinderen vandaar.

Hedwig: Een ongeluk zit in een klein hoekje. 't Is verstandig het daar te laten zitten.

Hanne: Ja mama 'k zal zo voorzichtig zijn als jij op mijn leeftijd.

Sanne: Kinderen ! Ai ai ai ! Kruisen !

Hanne: Vooral jij.

Sanne: Zal ik afruimen ? Kinderen hebben geen oog voor zulke details. Mag alles in de vaatwasser ?

Hanne: Doe maar of je 't niet weet. Ah 'k ben er, 't is de eerste keer. Je kunt het niet weten. Opgelet de cake hoort daar niet thuis. Hij is niet bestand tegen detergents.

*Sanne doet of ze 't niet hoort, verdwijnt met
glazen borden sap cake en bestek op een
blad naar de keuken.*

Julien: Hoor ik de bel ?

Hedwig: 'k Doe niet meer open.

Julien: En de kinderen ?

Hanne: Met een machete kunnen ze door 't doornbos.

Hedwig: Die flikken waren nog zo zot niet als ze bij ons overkwamen.

Hanne: Vind je ?

Julien: Jij niet ?

Hanne: Nee. Nog zotter.

Julien: Ik ook niet.

Hedwig: Waren we niet een beetje vooringenomen ?

Julien: Nee maar 'k zou ze wel eens dronken willen zien .

Hanne: Ik ook. Dronken komt hun ware aard naar boven en als de aard bij je in goede aarde valt moet j'ér nog op toezien dat hun ringvinger een stuk langer is dan hun wijsvinger.

Hedwig: Was ik van jou 'k zou de potentie ondergeschikt maken aan 't karakter.

Hanne: Dat is misschien 't overwegen waard. In elk geval is 't hopeloos als de jongen dronken in slaap valt maar als hij zich nooit dronken voelt is 't een absolute aanrader.

Julien: En wat als de doorzetter dronken in zijn auto stapt ?

Hanne: Als hij vooraan instapt is 't een stommerik. Als hij achteraan instapt is 't een uitgelezen moment om ook achteraan in te stappen.

Hedwig: O !

Julien: Want jij bent bij mij zó niet ingestapt !

Hedwig: 'k Zal ook dronken geweest zijn.

Hanne O !

Sanne is terug uit de keuken.

Julien: Er is niks nieuws onder de zon. Alle jongeren zuipen op tijd en stond en

vergapen zich aan psychedelische muziek.

Sanne: Als ik het goed begrijp zullen al Hannes kuren met haar puistjes verdwijnen.

Hanne: Ze zijn al verdwenen. Mijn puistjes zijn al verdwenen.

Sanne: En dit hier ?

Hanne: Een moesje.

Sanne: Een moesje ? Ha ha ha mijn zus is een negentiende-eeuwse nuf.

Hanne: Liever een nuf dan een slons.

Sanne (uit de hoogte): Zei ze iets ?

Hedwig: 'k Was net even afwezig. 'k Was bij mijn eigen kinderen. Ook nog kinderen.

Julien: Een café-diva en een brabbelkous.

Hedwig: Alle zangers beginnen in een cafétje. Je dochter is geen alleenstaand geval.

Hanne: Beter daar dan in de kerk. Cafézangers zien de miswijn aan hun neus voorbijgaan. Maar er zijn ook nadelen.

Sanne: Wierook.

Hanne: Rotte eieren. De pastoor van Sint-Aldegonde zingt al 40 jaar zo vals als een kraai en hij heeft nog nooit een rot ei moeten incasseren.

Hedwig: De kerkgangers weten dat 't aan de wijn ligt. " Salve, pater, loof den wijn zalig zal je zatheid zijn." (Arthur van Schendel.)

Hanne: Ze zijn nuchter. Ze zijn zichzelf niet.

Sanne: Ze lijken een beetje gemaakt ingetogen.

Hanne: Op café incasseer je dag in dag uit een dozijn rotte eieren maar in de vroege uurtjes kun je aan de eiergooiers een lidkaart van je fanclub kwijt.

Hedwig: Dat compenseert. Zie je wel !

Julien: 'k Zie niks maar 'k ben misselijk van de stank van de bedorven eierstruif die tergend langzaam zijn weg zoekt tussen de mamma 's van mijn dochter.

Hanne: Op de duur leer je hoe de eieren te ontwijken en als z 'er geen in je décolleté krijgen gaan ze vanzelf wel andere spelletjes spelen.

Sanne: Ze gooien hoedanook zolang de voorraad strekt.

Hedwig: Mijn dochter is slim genoeg om de eieren te inventariseren voor haar optreden en zich niet bloot te geven zolang er in omloop zijn. Zangers zijn ijzervreters. Ze is op een goeie school.

Julien: Een goeie school ... een goeie school ! Op een goeie school wordt de leraar bekogeld niet de leerling.

Hedwig: Gemenerik.

Sanne: Waarmee ?

Julien: Wat ? Wat zeg je ?

Hanne: Waarmee gooide je zoal ? Met varkensvlees ?

Julien: Mijn klasgenoten gooiden met vanalles en ik gooide met de hoop mee.

Hedwig: Kuddedier ! Ik gooide met ... ik gooide niet, met niets.

Hanne en Sanne (op Hedwigs schoot) Toe. Toe zeg het.

Sanne: We houden het voor ons.

Hanne: We gaan niet beginnen te gooien zoals jij.

Hedwig: Ik was op een meisjesschool.

Hanne: Nee !

Sanne: Wat is dat ?

Hedwig: Een school exclusief voor meisjes. Ik was bij de Maricolen.

Hanne: Mamma mia !

Sanne: We willen er alles van weten van die "Caricolen". Waren er huisjesslakkenautomaten naast de andere klassieke automaten, frisdranken, condooms enz. ?

Julien: We willen er alles van weten.

Hanne: Alles.

Hedwig: Niks ... niks was er.

Sanne: Wat ? Jezus-maria-jozef !

Hanne: De oertijd.

Hedwig: zelfs kauwgomautomaten hadden we 'r niet. Je gelooft het of je gelooft het niet, in mijn tijd kauwden de zusters niet.

Sanne: Hoe trutterig.

Hanne: Waren ze niet een beetje ouderwets die Maricolen ?

Hedwig: Conservatief.

Hanne: En de jongens ?

Hedwig: Welke jongens ?

Sanne: De jongens die 's nachts over de muren klauterden.

Hedwig (dromend): O die !

Julien: Die ?

Hedwig: Die waren er niet. Er zaten glasscherven op de muren.

Hanne: Glasscherven ?

Sanne: Hielden kapotte flessen de slappelingen tegen ? Waren ze te dom om er een plank op te leggen ?

Hanne: De jeugd van gister ! De libido-nul-generatie !

Hedwig: Ik kan hen niets verwijten.

Hanne: Foefjes !

Sanne: Zelfs niet dat ze niet zijn binnengeraakt ?

Hedwig: Je moet alles in het juiste perspectief plaatsen. De tijd was er niet rijp voor.

Hanne: 't Is simpel. Seks bestond niet in die tijd. 't Spelletje is later uitgevonden.

Sanne: En 'k veronderstel dat het onder mekaar ...

Hanne: Waterloo doodse vlakte. Na Napoleon de Maricolen.

Hedwig: Zo was het. Van 't zuidelijk front geen nieuws.

Sanne: Wat een toestanden ! (Kust Hedwig.) Ik hoop dat je met Julien de schade aan je gestel, wat zeg ik, aan je onderstel hebt kunnen beperken.

Julien: Ik hoop het ook.

Hedwig: Vrouwen zijn niets zonder hun kinderen. Mijn kinderen hebben alles goedge maakt. Ze zijn uit mij gegroeid tot wat ze zijn. Zonder mij waren z 'er niet. Zonder hen was mijn leven niets meer dan de aanloop tot een scherts.

Stilte. Na een poosje door Julien doorbroken.

Julien: Hoor ik ze ?

Hanne: 'k Hoor een autoalarm in de verte.

Hedwig: Dieven.

Julien: Misschien.

Sanne: 't Kan.

Hedwig: En mama ?

Hanne: Orde aan 't maken, in haar papieren.

Sanne: En toen zag ze de wandelende uniformen opgeblazen met lucht en aangevuld met snippers van de wet.

Hanne: Ze stelde zich vragen. Wie niet ?

Sanne: Wij alvast wel. We hebben onze stoute schoenen aangetrokken en 'k geloof dat we nog tijdig hier waren om jullie bij te springen.

Hanne: Waar het kon. Nergens. Zotte flikken. Heb je ze buitengeschopt ?

Julien: Beleefd, zonder hun uniformen te kreuken.

Sanne: Niets aan te doen. Volgende keer beter.

Hedwig: Wil je dat ze hem opsluiten ?

Hanne: 'k Heb goed geluisterd, beter dan in de klas. Julien kent de commissaris van 't voetbal. "Schopt op zijn kl ..."

Sanne: En de commissaris kent zijn ...

Hanne: Flikken.

Julien: Prachtig. De cirkel is rond. De kennismaatschappij is een feit. En de vakantie ?

Hanne: Nog drie dagen.

Sanne: Mag ik komen helpen ?

Hedwig: Elke dag vanaf 8 uur.

Sanne: Maar herderstasje pluk ik niet meer volgende zomer.

Hanne: 'k Zou 't geloven, de zolder hangt er nog mee vol.

Sanne: Mijn Sint-Janskruidolie en mijn sleutelbloemwortels hebben meer succes.

Julien: Sst !

Hanne: De flikken.

Hedwig: Voorzichtigheid is evenzeer de moeder van de apotheekkast als van de porseleinkast.

Julien: Alles is er breekbaar zelfs je reputatie.

Hanne: Bij ...

Sanne: Bij iedereen domme trut.

Hanne: Hoe heeft ze me genoemd die tuttebel ?

Hedwig: In alle noden biedt de apotheek troost voor de zieken, de gezonden, de ...

Hanne: De puntje puntje puntje en de ...

Sanne: Puntje puntje puntje.

Julien: 't Is ons lot zelfmoordenaars van allerlei slag te bevoorraden en we zijn hierbij afkerig van enige vooringenomenheid tegenover een bepaalde klas of stand.

Hanne: Of beroep. Ze moeten het zelf maar weten.

Hedwig: Onwillekeurig ga j 'er toch aan denken.

Julien: Maar als de voorschriften er zijn ...

Hedwig: Zijn z 'er.

Hanne: Als voorwendsel.

Julien: Nee als bewijs van goed gedrag en apothekerszeden. De artsen zijn groot, wij zijn hun profeet.

Hedwig: Maar kan er iets verkeerd gaan, dan gaat het ook verkeerd.

Sanne: Murphy's wet. Niemands fout.

Julien: De rauwe werkelijkheid afgezwakt tot op het punt waar opportunisme strategie wordt, de strategie van de spin.

Hanne: Kom Sanne we zijn weg.

Sanne: Ga maar al. Ik blijf nog een beetje.

Hedwig: Zo wil ik het horen !

Hanne: Dan blijf ik ook nog een halfuurtje.

Sanne: Had ik het niet gedacht ! Ze blijft omdat ik blijf.

Hedwig: Voor de kinderen hier zijn laten we jullie niet los.

Julien: Tot ze hier zijn, zijn jullie onze kinderen.

Hedwig: En daarna ook nog.

Hanne: Zijn we niet een beetje jong ?

Sanne: Jij misschien kakkebed.

Hedwig: Absoluut niet. Meer en meer vrouwen krijgen hun kinderen na hun veertigste.

Hanne: Ik ben er nog niet uit of ik er wil of niet.

Sanne: Als ze niet vaker komen dan die van jullie ...

Hedwig: De onze zijn uitzonderingen.

Julien: Grote. Bewonder dit zelfportret van twee alledaagse apothekers met hun afwezige kinderen op een doordeweekse zondag.

Hedwig: Misschien ontvangen we ze niet goed. Wie weet ?

Julien: Of moeten wij .. ? Naar dat nachtcafé nooit.

Sanne: Waarom niet in de vroege uurtjes ?

Hanne: Dan is 't grootste leed geleden.

Sanne: De bekogeling achter de rug.

Hanne: De zangeres ontvet ontsmet ontgeurd en omgekleed.

Julien: Aan de drank. Alleen. Met een fles als vluchtgezel.

Hedwig: God beware haar ! Nee te laat mogen we niet gaan.

Hanne: Te vroeg ook niet. Eieren zijn geen precisieprojectielen.

Sanne: Een rot ei is stuurloos. Het neemt Jan en alleman op de korrel.

Hanne: Zonder aanzien des persoons. Zoals mama zegt in haar schooljuf-Nederlands.

Hedwig: 't Is niet onze ware aard rotte eieren uit de weg te gaan.

Julien: In 't geheel niet. A la guerre comme à la guerre. Niemand zal ons ooit kunnen verwijten dat we onze kinderen niet een eind zijn tegemoetgegaan.

Hedwig: Niemand !

Julien: Maar wat met onze zoon ? Hoe kunnen we .. ?

Hanne: Neem Sanne mee naar zijn werk nu ja naar de plaats waar ze zich ophouden.
Hoe noem je zo'n verzamelplaats voor ambtenaren ?

Hedwig: Sanneke zou jij met je systeem ..?

Sanne: Vanzelfsprekend. Ik wil het graag proberen als jullie hem kunnen vinden tussen zijn soortgenoten.

Julien: Een makkie. Het bloed kruipt waar 't niet gaan kan.

Hedwig: 't Is ons eigen vlees en bloed. Ik herken hem aan duizend en één details.

Julien: En misschien herkent hij ons wel.

Sanne: Op een zondag na de vakantie.

Hanne: 's Zondags zijn ze thuis.

Hedwig: Logisch. Wij ook.

Julien: Helaas !

Sanne: En op woensdagnamiddag zijn ze dan aan 't werk, ik bedoel bezig ?

Hanne: Laat het ons hopen. Ik zal Sanne elke avond van de vakantie bijstaan.

Sanne: Hoe lief !

Hanne: Graag gedaan. Ik ben ambtenaar in hart en ziel in omgekeerde reden altijd bereid om te helpen.

Sanne: Een standaardsituatie: Hoe leg je zo omslachtig mogelijk uit wat duidelijk is voor iedereen zonder enige uitleg ?

Hanne: Hoe kom je tot $1 + 1 = 2$ langs de slingerpaden van de ambtenarij ?

Sanne: Of door onvermoeide arbeid, weet je 't nog, labor improbus bij Vergilius op 't eind van de dag tot een nulresultaat.

Hanne: We moeten vooral leren systematisch naar de bekende weg te vragen.

Sanne: Om uiteindelijk te belanden in de springprocessie van Echternach.

Hedwig: 3 vooruit en 2 achteruit of omgekeerd.

Hanne: Op die manier zullen we, hoe heet hij ook weer ?

Julien: Zeg jij 't maar. 't Was jouw keus.

Hedwig: 'k Heb lang getwijfeld tussen ... en tussen ...

Julien: Victor en ...

Hedwig: Uiteindelijk hebben we hem lang en goed de roepnaam Pieterjangert meegegeven.

Julien: Dat hij er maar mee doet wat hij wil.

Hanne: Pieterjangert maar natuurlijk !

Sanne: We ontwarren hem wel overal waar er knopen in zitten.

Hedwig: Nu al bedankt !

Sanne: Niks te danken.

Julien: En zijn zoon heet Tim.

Hanne: En zijn vrouw ?

Hedwig: Zijn vrouw heet Renilde.

Julien: Absoluut.

Sanne: Leuk.

Julien: Let wel. Ze had ook anders kunnen heten.

Hedwig: Wie niet ?

Hanne: Wij heetten ei zo na Olinka en Ilonka.

Sanne: Als we mama mogen geloven.

Julien: Zo zie je maar.

Hanne: Papa had Ilonka's bh mogen versieren met smaragdgroene Boheemse opnaaistenen. Vandaar.

Sanne: Voor 240 euro.

Hanne: Ze was om te stelen. Echt waar...k heb er een foto van gezien. Volgens papa werd ze uitgefloten als ze hem over haar hoofd trok. Zo beeldig was hij.

Hedwig: Ilonka was dat niet ..?

Sanne: Ja. Ze danst nu exclusief voor papa.

Hanne: Maar nu kan ze beter haar bh aanhouden.

Julien: De stripteasetent is omgebouwd tot een softshop. Op de Ringlaan vlak achter 't benzinestation.

Hedwig: Nu je 't zegt. De politie heeft er vorig jaar een razzia gehouden zonder resultaat.

Sanne: Ik vermoed dat ...

Hanne: Onder de kundige leiding van "de Fret".

Julien: Ze hebben een handvol gifpijlen gevonden bewerkt met strofantine, souvenirs van een Indiaanse Amazonestam.

Hanne: Zou je zoon antwoorden als we hem bij zijn voornaam roepen ?

Julien: Dat doen ze daar nooit. Meneer hem naar.

Hedwig: We vragen best beleefd naar meneer Dumoulin.

Hanne: En als er meerdere zijn ?

Julien: Hij is uniek.

Sanne: Meerdere Dumoulin's.

Hedwig: Ja dan ...

Julien: Met naam en voornaam dan maar.

Hedwig: Valentin. Valentin Dumoulin. Zo is het toch of niet soms ?

Julien: Ga j `eraan twijfelen ? Zo heet hij voor de overheid. Valentin Dumoulin.

Hanne: Net wat ik dacht.

Sanne: Ik dacht Corentin.

Julien: 't Is Valentin niet Corentin.

Hedwig: Ik vergis me ook soms. We zien hem zo weinig.

Hanne: Geen wonder !

Julien: Dat we hem zo weinig zien ?

Hedwig: Nee dat ik soms ga twijfelen.

Julien: Mochten we eens weten hoeveel mensen twijfelen aan hun eigen
voornaam ...

Hedwig: Veel.

Hanne: Hoeveel ?

Julien: Meer dan je zou denken, veel meer.

Sanne: Ik ken iemand die Theodosius heet maar zijn moeder is verplicht hem Pius te
heten omdat ze altijd weer vergeet hoe hij heet.

Hanne: Haar vriendje ah ah ah Pius.

Julien: Zie je wel ?

Hedwig: Theodosius ! Dat is nu net een voornaam die ik zou onthouden. De enige,
nee met Ambrosius.

Hanne: Theodosius en Ambrosius, vreemd ! En Hanne en Sanne ?

Hedwig: Ook.

Sanne: Dat zijn er al vier.

Julien: Vier op een gigantisch veelvoud van vier. Het prille begin van een geheugen

als een ijzeren pot.

Hedwig: 'k Mag eigenlijk niet klagen.

Sanne: Wat Valentin betreft weten we genoeg.

Julien: Voor meer details mag je ons dag en nacht opbellen. 's Nachts nemen we niet op.

Hanne: Nog iets dat jullie nu over hem kwijt willen misschien, een biljant in zijn neus of in zijn navel ?

Sanne: Een tattoo op een intieme plek ?

Hedwig: Waar ?

Hanne: Is hij getatoeëerd, gepiercet, gewassen ?

Julien: Gewassen.

Hedwig: En getatoeëerd op een onzichtbare plek.

Sanne: Waar ?

Hanne: Wat staat erop ?

Hedwig: Twee rotondes op zijn kont. Links één met kattenpis hondenpoep en hondsgras, rechts een fraaiere begroeid met witte mosterd gezegende distel en stinkende kamille.

Julien: Maar hij geeft zich weinig bloot !

Hanne: Een beetje preuts misschien, ingeduffeld op 't naaktstrand.

Hedwig: Toch niet, gewoon aangekleed.

Julien: Een ambtenaar zoals er nog zijn onopvallend ...

Sanne: Zolang je hem niet de kleren van 't lijf trekt.

Julien: Plichtsgetrouw, onbewogen.

Hanne: Goedlachs ?

Hedwig: Bah ... als hij al door iets opvalt is 't door zijn onopvallendheid.

Julien: Helaas.

Sanne: Donker of blond ?

Julien: Donkerblond.

Hanne: Dacht ik al. Ogen ?

Hedwig: Ja. Blauw.

Sanne: Hemels-azuur-lavendel-of maagdenpalm- ?

Julien: Kobalt- .

Hedwig: Overgaand in pruisisch- blauw als de zon ter kimme daalt.

Hanne: Zeg wat een rare vogel !

Julien: Niewaar ! Gedragen door de wind, "ses ailes de géant l'empêchent de marcher."

Hedwig: Al zijn collega's schoffelen. 't Is een tic.

Sanne: Hoe hij zich ook voortbeweegt, ontkomen kan hij niet.

Hedwig: Ik weet dat hij komt ... straks.

Julien (Kijkt op zijn horloge): Of anders volgende zondag.

Hanne: Maar als hij niet komt ...

Sanne: Dan zijn we klaar om hem te gaan halen.

Hedwig: Een hele geruststelling ! Meer nog ...

Julien: Een pak van ons hart.

Hanne: En Timmeke, hoe oud is hij nu al ?

Hedwig: Timmeke wordt in januari ...

Julien: Drie jaar. 't Gaat vlug. Bij de ene al wat vlugger dan bij de andere.

Hanne: De voeding.

Hedwig: Nee 't ongeduld.

Julien: Precies.

Sanne: Kinderen willen graag groot zijn, voor volwassenen is 't te laat om klein te

zijn.

Hedwig: Inderdaad.

Julien: Als Timmeke 't leger des onheils opzoekt ... ik bedoel zich laat opnemen in de ambtenarenkudde.

Hedwig: Waar jij nu al over praat !

Julien: De hogere sekteleiden hebben al een oogje op hem geloof me.

Hedwig: Maar nee maar nee. Ze zijn daar allemaal ingedommeld.

Hanne: Ik ben straks achttien en 'k heb nog geen flauw idee van wat ...

Sanne: Ik word apothekeres. Er zijn er te weinig. 't Is mijn kans. Wie niet slim genoeg is ...

Hanne: Moet maar slim genoeg zijn.

Hedwig: Ik zie geen enkel probleem.

Sanne: Ah ? Dank je confrater in spe.

Julien: Weet je wat ? Als je eenmaal zo ver bent laten we je de apotheek over.

Hedwig: Voor een appel en een ei. De kinderen...

Julien: Zwijg me van die lanterfantten !

Hanne: Gelukzak !

Sanne: Als ik nu al mijn zondagsgeld begin te sparen, kom ik er dan ?

Julien: Zonder enige twijfel.

Hedwig: Hoeveel krijg je ?

Hanne: 26 euro.

Sanne: Te weinig ?

Julien: Teveel.

Hedwig: Veel te veel. Blijf maar alles lekker uitgeven zoals je 't gewoon bent.

Hanne: 'k Zal je helpen.

Sanne: Graag. (Draait haar lege zakken om.)

Hanne: "Zusterverdriet".

Julien: Zoals gezegd gaan we voor je zus zorgen maar ook voor jou.

Hanne: Joepie ! Krijg ik een uitkering ?

Hedwig: Vooral niet.

Sanne: 'k Heb er niets op tegen dat je haar alles vertelt in ruil voor 3 maanden zakgeld.

Hanne: Wat ? Voor hoeveel ? 'k Wil het niet weten, "afperseres".

Sanne: "Afperseressen" bestaan niet. Wat zou je zeggen van chanteuse ? Chanteuse in een andere tessituur dan Juliens dochter welteverstaan.

Julien: Zoek het maar uit onder mekaar.

Hanne: 'k Heb een idee.

Sanne: Jij ? 't Zou 't eerste zijn.

Hanne: Over enkele uren is 't bedtijd voor ons kleintje. 'k Zing haar met een wiegeliedje in de armen van Morpheus en zo kunnen jullie me alles ongestoord vertellen.

Sanne: Pf ! Om je te helpen wil ik wel een uurtje vroeger gaan slapen en als je wil maak ik je eerst een lijstje klaar met mijn favoriete wiegeliedjes. (Zingt.):
"Klein klein Hanneke wat doe je aan mijn bed ? Je zingt er mooi jezelf in
slaap en Sanne heeft dolle pret. Mamake die zal kijken ... "

Hanne: Genoeg ! Basta ! Assez !

Sanne: Nu al ?

Hedwig: Was 't niet leuk ?

Sanne: 't Was leuk voor iedereen behalve voor haar, had ik het niet gedacht ? En ik zou moeten doen alsof ik in slaap val van haar gekweel.

Julien: We gaan 't probleempje snel oplossen. Als we nu eens die 26 euro zakgeld verdubbelden voor allebei ?

Sanne (tegen Hanne): Dat is een ander idee dan 't jouwe, wablief ?

Hanne: Wauw ! Applaus op de tribunes.

Hedwig: Niet te vlug. We zetten 't geld vast op jullie naam. Eerst studeren en daarna komt het jullie toe.

Sanne: Schitterend !

Hanne: Van een cadeau gesproken ! 'k Ben sprakeloos of toch bijna. Aan wie hebben we 't manna te danken ?

Julien: Aan de kinderen.

Hedwig: Vrijwel elke zondag blijven we met hun zakgeld zitten. Ze moeten er maar eens een les uit trekken.

Sanne: Elke zondag valentijn. Weet je wat ik doe ? Ik heet mijn eerste zoon Valentijn. Dat rijmt met Corijn.

Hanne: En wat vindt de vader van de baby ?

Sanne: Hij is op voorhand akkoord. Ik weet toch hoe hij is. Wat een vraag ! De vader van mijn kind !

Hanne: Ook nog om de baby onze familienaam te geven i.pl.v. de zijne ?

Sanne: Wat ? Ik zoek me een Corijn. Zo is hij tevreden, ik en Valentijn.

Hedwig: En vind je geen Corijn dan maar een Plantijn.

Sanne: 't Is simpel.

Hanne: Voor ik het vergeet, ons kleintje denkt maar aan futiliteiten, reuze bedankt in mijn naam en de hare. (Kust Hedwig en Julien.)

Sanne: O ! Ondankbaar ik ? Ik die uit dankbaarheid besloten heb mijn eerste kind Valentijn te heten !

Hanne: En als 't een meisje is ?

Sanne: Valentine.

Hedwig: Uitstekende keus.

Hanne: Ja als je vindt dat Valentine rijmt met Corijn.

Sanne: Waar zit het probleem ? Ik laat mijn zoon maken door een Corijn en mijn dochter door een ... Lamartine.

Julien: Door twee verschillende .. ?

Sanne: Ik ga er niet aan beginnen met domkoppen die mijn simpele bedoelingen niet begrijpen.

Hanne: Ben je nu helemaal van lotje getikt ?

Sanne: Zwijg. Ik maak een overeenkomst met de ene en de andere. Zo zijn ze aan handen en voeten gebonden. Een overeenkomst is heilig. Daar valt niet aan te tornen.

Julien: Pacta sunt servanda.

Hedwig: Zo is dat. Pacten zijn bindend.

Hanne: Overeenkomst of niet 't blijft ronduit stupide.

Sanne: Het tegendeel zou me verwonderd hebben. In je ogen heb ik nog nooit iets ... en wat dan nog ! 'k Trek er me toch niets van aan.

Hedwig: Hoor ik daar iets ? Hanne liefje loop vlug eens tot in de apotheek wil je ? De sleutel steekt in 't slot.

Hanne: Okay. Maar als 't ..?

Hedwig: De flikken bellen en de dieven komen 's nachts.

Sanne: Hanneke knijp je billen dicht en ga nu of moet ik met je meegaan ? Hier neem die kristallen vaas mee om je te verdedigen.

Julien: Maar opgelet ermee slaan is gevaarlijk... voor de vaas.

Sanne: En de lieveheersbeestjes en er zijn er al zo weinig.

Hanne haalt de schouders op, weigert de vaas en verdwijnt.

Hedwig (tegen Sanne): Kan het niet wat minder agressief ?

Sanne: 't Is een vorm van liefde. Denk aan 't spreekwoord. Maar je hebt geen zus 't is nog waar ook.

Julien: Geen zus, geen broer.

Hedwig: En Julien evenmin. We hebben de kinderen.

Julien: Daar heb je zus noch broer voor nodig.

Sanne: De kinderen allemaal goed en wel maar er uit liefde door en door onaangenaam mee zijn zoals Hanne en ik dat zit er wel niet in met hen.

Julien: Aan geen kanten. We gaan hen geen redenen geven om niet te komen.

Hedwig: Dat zie je van hier ! Als ze niet komen, dat ze dan maar thuisblijven zonder enige reden.

Sanne: Ze zullen wel komen. Vroeg of laat komen ze eraan.

Hedwig: Te laat moeten ze ook niet komen.

Julien: Dan hebben we nog liever dat ze niet komen.

Sanne: 'k Zou 't geloven ! Te laat zeg je, wanneer is 't te laat ?

Hedwig: Te laat kan 't op elk uur van de dag zijn en op elke dag van de week.

Julien: Om 't even wanneer, begrijp je, als 't te laat is.

Hedwig: 't Is duidelijk.

Sanne: Min of meer.

Julien: Min of meer ? Je ziet dat je nog nooit te laat bent geweest.

Sanne: Eén keer.

Julien: Zie je wel.

Sanne: 'k Weet al niet meer wanneer en waarom.

Hedwig: Daarom. En Hanne ?

Sanne: Die ligt nu aan 1 hand geboeid onder de toonbank te verkopen om de twee flikken in de waan te laten dat ze met die clandestiene verkoop geen uitstaans heeft. Zouden ze zich aan die ene boei laten vangen ?

Hedwig: Is ze al eens te laat Hanne ?

Sanne: 't Zou wel kunnen. Weet ik veel wat er zich in haar hoofd afspeelt ?

Julien: De kans is groter dat je weet of ze al eens ergens telaar komt.

Sanne: Dat kind is een mysterie, ondoorgrondelijk voor mij zowel als voor jullie.

Hedwig: Eén zaak is duidelijk. Ze volgt je op de voet.

Sanne: Heb je 't gemerkt ? Redelijkerwijs kunnen we hieruit afleiden dat ze nooit telaar komt waar ik op tijd ben.

Julien: Je redenering houdt steek.

Hedwig: Geen speld tussen te steken. A propos Valentine rijmt inderdaad niet met Corijn maar Sanne evenmin.

Sanne: Hanne ook niet. Dat is mijn enige troost. En je dochter ?

Julien: Charlotte-russe zijn we ze gaan heten. Daar was ze als kind verzot op. Nu ...

Hedwig: Ja nu ...

Sanne: Mijn smaak is ook aan 't veranderen.

Hedwig: Vertel eens.

Sanne: Vroeger was ik munt nu citroen en Hanne is me gevolgd of was het andersom ?

Julien: Kinderen ! Plezant !

Hedwig: Zolang ze maar niet te zoet zijn.

Sanne: Alles komt goed. Maar waar blijft Hanne ?

Julien: Ze kent de weg.

Hedwig: Jullie zijn hier toch allebei kind aan huis.

Sanne: Wat is ze aan 't uitspoken ? Kinderen ! Daar heb je nu toch geen ogenblik rust mee.

Hedwig: Ga maar eens kijken waar ze blijft.

Julien: Ja en neem de vaas mee. Je weet nooit.

Sanne gaat op zoek naar Hanne. Ze neemt de vaas niet mee.

Julien: Zou ze toch een beetje bang geweest zijn ?

Hedwig: Hanne ? Z 'is 17. Niet overdag. 's Nachts misschien nog, alhoewel ...

Julien: Jij bent meer dan 3 keer zo oud en 'k kan je nog niet alleen laten.

Hedwig: Omdat ik me afvraag wat er met jou aan de hand is als je me te lang alleen laat. Dat is de reden, de enige.

Julien: Nu zijn we voorlopig alleen maar voor we 't weten definitief. Dan is 't telaar om nog angstig te zijn om welke reden dan ook.

Hedwig: Dan zijn alleen de egotrippers nog ongerust. Hoor ik daar soms bij ?

Julien: Nee. Definitief niet nu je de apotheek voor een appel en een ei wil overlaten aan Sanne.

Sanne (terug met aan handen geboeide Hanne): Kinderen ! Je denkt nu zijn ze oud genoeg om eens een handje te helpen en nog geen 5 minuten later vind je ze geboeid en gekneveld terug.

Hanne: 't Is mijn schuld niet.

Hedwig: Hoe ben je in 's hemelsnaam in die dingen gesukkeld ?

Hanne: Mijn schuld en niet mijn schuld.

Julien: Waar heb je ze gevonden ? Alvast niet in de apotheek of toch ? En je hebt ze willen uitproberen.

Sanne: Mis met één s. " De Fret" en "Babyface".

Julien: 't Is niet waar ! Waar zijn ze dat 'k hun revolvers inbeslagneem voor z 'er mee beginnen te schieten ?

Hanne: 'k Had ze niet mogen binnenlaten maar 'k heb het niet expres gedaan.

Sanne: Hoe hebben de ploerten je liggen gehad ?

Hanne: Met hun volle gewicht op mij, allebei.

Hedwig: Alle deuren waren op slot. Heb je ze .. ? Met welk smoesje zijn ze binnengeraakt ?

Hanne: Ze tokkelden op de ruit. 'k Heb opengedaan om te vragen wat ze wilden. Toen sprongen ze met zijn tweeën zonder boe of bah op mij.

Julie: Waarom heb je niet geroepen dat ze 't tot op 't commissariaat konden horen ? (Hanne toont hoe ze haar de mond hadden dichtgekleefd.) En waar zijn ze nu ?

Hanne: Je ziet dat je nog nooit door twee dingo's tegelijk bent aangevallen zoniet zou j 'er niet nog meer bijroepen.

Sanne: De dingo's zoeken de sleutel van de handboeien op straat.

Hedwig: Zijn ze hem kwijt ?

Julien: De nietsnutten.

Sanne: Toen ze me zagen herkenden ze ook Hanne. 't Zat er direct bovenarms op.

Hanne: Ja ze hebben onmiddellijk de kleefband van mijn mond getrokken maar voor de handboeien vonden ze de sleutel niet.

Sanne: "De Fret" vloekte en tierde. "Godverdomme Babyface stommekloot 't zijn de meisjes van hiernaast !"

Hedwig: Hoe is het mogelijk ? De fysionomisten ... hadden ze je werkelijk niet herkend ?

Hanne: Nee maar 't was ook al een halfuur geleden dat ze me nog gezien hadden.

Sanne: Tot ik erbij kwam leken z 'er helemaal van overtuigd dat ze een dief op heterdaad betrapt hadden. De eerste is altijd moeilijk. Daarna gaat het vanzelf, denk ik.

Hedwig: 't Zal voor vandaag niet zijn.

Julien: 't Kan niet waar zijn. 't Is niet waar. Zijn we wel 1 maart of ben ik een maand mis ?

Hanne: Met 1 s.

Hedwig: In die toestand laten we je niet naar huis gaan.

Julien: Als ze binnen 5 minuten niet hier zijn met de sleutel haal ik de ijzerschaar in 't tuinhuisje. 't Zal rap geflikt zijn.

Hanne: Mama moet zich afvragen welk bewijsmateriaal ze wel aan 't zoeken zijn.

Sanne: Zie je wat ik zie ?

Hedwig: Wat ? Wat zie je ?

Sanne: 'k Zie hem zo voor mijn ogen.

Hanne: De sleutel ?

Sanne: Nee "Babyface" die met zijn pet 't rioolputje aan 't leegscheppen is.

Julien: En als naar gewoonte slaat " de Fret" er duchtig op los.

Hedwig: Hoe ploerterig !

Oudste agent (komt binnen zonder aankloppen met jongste agent): zijn invallen altijd, verdomme ! (Maakt aanstalten om zijn collega af te tuigen.)

Jongste agent (van onder de tafel waar hij dekking gezocht heeft): Niet op mijn hoofd. Niet op mijn hoofd. 't Bruist nog van ideeën.

Julien (neemt de knuppel af van de oudste agent): Laat ons beginnen bij 't begin.

Jongste agent (van onder de tafel): 't Zal des te vlotter en tot ieders voldoening verlopen.

Hanne: Behalve tot de mijne.

Jongste agent (krabbelt overeind): Van de overkant van de straat zie 'k een schimmige figuur de rekken afgaan in de apotheek. Ik denk ...

Hedwig: Hoe zijn jullie binnengeraakt ?

Jongste agent: De schimmige figuur hier heeft ...

Hedwig: Nu. Hoe zijn jullie nu binnengeraakt ?

Oudste agent: De deuren waren niet op slot.

Jongste agent: Een geluk voor ons.

Julien: Hoezo ?

Jongste agent: Waren ze op slot geweest dan zaten we nu gevangen in de apotheek.

Julien (zucht): 'k Heb moeite om te volgen.

Hanne: Ik ook.

Sanne: En ik dan !

Julien: En nu de buitendeur ?

Jongste agent: 'k Heb ze op eigen initiatief afgesloten.

Oudste agent: Ik heb de deur op slot gedaan. Jij hebt ze gebarricadeerd met de toonbank, sulleke.

Jongste agent: Voor de beveiling van de apotheek. (Tegen Hanne.) Hoe ben jij erin geraakt ?

Hanne: Met de sleutel. Hoe raak jij thuis binnen, langs de schouw ?

Oudste agent: Ik ga mee.

Hanne: Van sleutels gesproken. Heb je 'r soms één gevonden om de schimmige

figuur te bevrijden ?

Jongste agent: 'k Heb hem vrij snel teruggevonden.

Oudste agent: Wat ? Jij hebt hem verloren. Ik heb hem teruggevonden.

Jongste agent: Pf. Je wist waar je hem weggegooid had. Je bent er recht op afgegaan.

Oudste agent: De flair "Babyface", de flair.

Sanne: In de rioolput aan de overkant tegenover 't café.

Jongste agent: Ja. 'k Heb hem leeggemaakt met ...

Hanne: Je pet.

Jongste agent: Nee op die suggestie van mijn oudere collega ben ik niet ingegaan. 'k Heb me een blikje gezocht. Maar hoe weet jij dat ..?

Sanne: De flair meneer "Babyface" de flair.

Jongste agent: ah ?

Oudste agent: Maak je ze nu eindelijk los Sherlock Holmes ?

Jongste agent: 't Is nog waar ook. Kijk hoe mooi de sleutel blinkt. 'k Heb hem schoongemaakt met mijn eigen speeksel en opgepoetst met mijn onderbroek.

Oudste agent: De details zijn van onderschikt belang zoniet waren 't geen details.

Jongste agent (maakt de handboeien los): 't Is eenvoudig als je 't weet. Kijk goed. Misschien kun je ze volgende keer zelf openmaken.

Hanne: Heb je dat alleen bedacht ?

Oudste agent: Ik zit er voor niets tussen.

Jongste agent: Je mag ze behouden als souvenir. We hebben er genoeg. Volgens mij laten ze ze maken aan de lopende band.

Hanne: Nee bedankt.

Julien: Dus jullie zien vanop een afstand een schimmige figuur in de apotheek.

Jongste agent: Een schimmige wazige.

Oudste agent: Hij.

Jongste agent: Mijn gezicht is scherper. Waarschijnlijk het leeftijdsverschil dat in mijn voordeel speelt.

Oudste agent: Dat is dan ook 't enige.

Hedwig: En dan ?

Oudste agent: Dan slaan de stoppen door bij "Babyface".

Jongste agent: Stop met de stoppen. Jij stopt voor geen enkel rood licht of 't zou moeten 't rood licht van een bordeel zijn. Stop er nu mee en luister met ingehouden adem naar de feiten. Als ik de schimmige figuur in de apotheek zie rondsnoeffen maak ik direct de associatie met de inbraken van vannacht in de andere apotheken. Ik denk bij mezelf: "Babyface" 't is nu of nooit. It 's now (spreekt uit no) or never (Spreekt never uit als de Franse stad Nevers.)

Sanne: En vervolgens ?

Jongste agent: Vervolgens sluipen we behoedzaam dichterbij.

Oudste agent: Hij. Ik sluip zoals ik het gewend ben.

Jongste agent: Achter me aan zoals een schoothondje.

Oudste agent: 't Is beter dat we een groentje verliezen dan dat er iets met de chef gebeurt.

Julien: Komt er nog iets van ?

Jongste agent: Ik herken het buurmeisje niet. Normaal. Haar rug is niet bij ons geficheerd.

Hanne: Ik ken dat soort fiches, pin-ups in de kast met je burgerkleden. Blote "kalender-girls" die in een sneeuwlandschap met hun jarretelles in aanslag jagen op uitgehonderd wild.

Sanne: Je vraagt haar vlakaf in haar rug om de deur open te maken.

Oudste agent: Puur uit ondervinding check ik eerst of de inbreker de deur achter zich heeft afgesloten. En dan komt "Babyface" op 't lumineus idee ...

Jongste agent: I.pl.v. de deur in te beuken met alle gevolgen vandien, je kent dat, schouder kapot enz ...

Hanne: Deurglas aan diggelen.

Sanne: Lawaaihinder, volkstoeloop, amateurfotografen die je foto mislukken.

Oudste agent: Allemaal vervelend dat wel. Maar klein bier in vergelijking met onze geschonden reputatie.

Julien: Welke reputatie ?

Jongste agent: Ik blijf erbij mijn ingeving was ...

Hedwig: Zeg het maar, geniaal ?

Jongste agent: Bijzonder gelukkig, aangezien alles zonder bloedvergieten afgelopen is.

Hanne: 't Mijne ? Mijn bloed ? En 'k heb al zo weinig.

Jongste agent: Met mijn natuurlijke charme ...

Oudste agent: Pf. Geen enkele vrouw wil hem. Zelfs niet als hij ze betaalt.

Sanne: 't Kan 't goed geloven !

Hanne: Hi hi ze hebben geen vertrouwen in zijn geld !

Jongste agent: Mijn roeping neemt me volledig in beslag. Tijd voor enig vleselijk genot heb ik niet.

Julien: 't Kan mij niet bommen. Vooruit. " Met je natuurlijke charme ..."

Jongste agent: Lok ik de dievegge.

Hanne en Sanne (samen): Wie ?

Jongste agent: Het buurmeisje waarvan ik dacht dat 't buurmeisje niet was maar de dievegge die ze niet was.

Hanne: Is.

Sanne: Oef.

Oudste agent: Het sympathieke buurmeisje ...

Hanne (glunderend): Ik !

Oudste agent: Opent uit sympathie voor mij de deur van de apotheek.

Hanne: Uit compassie.

Jongste agent: Uit sympathie voor mij.

Hanne: Had ik geweten dat ze van plan waren me te molesteren die twee beesten...

Oudste agent: Ik distantieer me formeel van de "springpartij" georkestreerd geregisseerd en gedirigeerd door "Babyface". Ik ben simpelweg door de slechterik meegesleurd. Voor ik kon ingrijpen was het onschuldige, aan haar ziel verwonde slachtoffer, in de boeien geslagen.

Hanne: Klopt. En monddood in een kerker gesmeten onder de toonbank.

Jongste agent: Ik heb 't zekere voor 't onzekere genomen.

Sanne: De bok voor de geit.

Jongste agent: Ah ?

Hedwig: Je schiet hier een bok van jewelste net of je nooit wat anders schiet.

Jongste agent: 'k Betaal nog leergeld.

Oudste agent: Met zo eentje zit ik opgescheept ! 'k Heb hem wel al 100 keer gezegd eerst controleren voor je schiet en niet omgekeerd. Maar hij schiet zijn bokken en controleert achteraf of hij er één geschoten heeft.

Jongste agent: Een bok een bok een bok, een bokje.

Julien: Aangenomen dat je Hanne met de rug naar de straat niet kon herkennen, eens ze voor je stond om de deur te openen kon je dat wel.

Jongste agent: Toen was ik al in een diepe trance één en al geconcentreerd op 't object dat in mijn geest 't subject was geworden.

Hedwig: Zeg dat nog eens.

Oudste agent: Zo komen ze tegenwoordig allemaal uit de politieschool. 't Enige wat ze schieten zijn bokken 't enige wat ze vertellen zijn jokken.

Julien: En jij ?

Oudste agent: Ik ?

Hanne: Ja jij. Kon jij hem niet tegenhouden, hem halfdood slaan met je ploertendoder i.pl.v. me de handboeien te laten aanleggen ?

Oudste agent: 'k Ben gestruikeld zoals ik al zei. Je moet leren luisteren anders ga je 't niet te ver schoppen in 't leven.

Jongste agent: Hij slaat misdadigers verrot maar hij spaart mij en de andere collega's in de mate van 't mogelijke.

Hedwig: Al struikelend was het je taak hem te beletten nog maar eens een bok te schieten. Kon je niet anticiperen ?

Jongste agent: Een bokje.

Oudste agent: Je moet me hier de les niet spellen, de les wordt gespeld door de chef. "Babyface" zeg het hen, wie is de chef ?

Jongste agent: Rik Peeters omwille van zijn "snuffelcapaciteiten" bijgenaamd " de Fret".

Oudste agent: Anticiperen zeg je. Had ik er baat bij ? Nee 'k had er geen baat bij aangezien hij vrijwel onmiddellijk herbegint.

Jongste agent: Ik ben één en al ijver. Een trek van mijn moeder.

Julien: Eén en al ijver ? Ga hem elders botvieren. Eruit. Maak je uit de voeten. Maak dat je wegkomt.

Jongste agent: Mag ik mijn oudere collega, die me niet heeft tegengehouden omdat hij stiekem heeft gehoopt in 't succes van de door mij opgezette operatie te kunnen delen, excuseren ?

Oudste agent: Smeerlap. Dat ga 'k je betaald zetten "Babyface".

Hanne: Nee. Wat ben ik met je excuses ?

Hedwig: Je hebt het gehoord en jullie kennen de weg.

Jongste agent: Er is me geen enkel detail ontgaan. 't Kan later allemaal nog van pas komen.

Hedwig: Later is twijfelachtig, hier in geen geval.

Julien: Buiten. 'k Ga 't geen 100 keer meer zeggen.

Oudste agent: We zijn al weg. We zijn al weg. Kom "Babyface".

Jongste agent: Ondank is 's werelds loon. We blazen de aftocht met opgeheven hoofd.

Hanne: Je hebt geen hoofd.

Sanne: Twee kuikens zonder kop.

Oudste agent: Wie doet de deur achter ons op slot, een eenvoudig trucje om het de

dieven moeilijk te maken ?

Jongste agent: De eenvoudigste trucjes zijn soms nog de beste. 'k Heb een idee.

Julien Hedwig Hanne en Sanne (samen): Ah nee !

Jongste agent: Okay okay. Dan moeten jullie zelf maar een oplossing bedenken.
Verschuif ik de toonbank of zal 't gaan ?

Oudste agent: Je zal wel moeten als je wil buitengeraken "Babyface".

Jongste agent: 'k Heb een zware dag achter de rug als ik hier nu nog buiten geraak.
'k Begin stilletjesaan moe te worden. Niet verwonderlijk !

Hanne: En ik dan ?

Jongste agent: Mijn hoofd wordt warm. Zo begint het altijd.

Oudste agent: Oei oei oei ! Dan is 't de hoogste tijd (kijken allebei op hun horloge)
dat we hier weg zijn.

Jongste agent: Voor de stalen rolluiken aan alle kanten naar beneden gaan. (Toont
zijn horloge aan de meisjes. Een Omega een echte gekocht op 't
strand in Gibraltar.

Sanne: In 't zwart ?

Jongste agent: Nee in 't openbaar.

Oudste agent: De groeten aan de kinderen.

Jongste agent: Van mij ook.

Julien: 'k Denk er niet aan. Nog in geen 100 jaar.

De agenten zetten het op een lopen. Hedwig achter hen aan.

Hanne: De handboeien ! (Liggen nog op tafel.)

Julien: Vlug naar boven. Gooi ze vanuit de slaapkamer naar hun hoofd. 't Kan er een
gunstig effect op hebben.

Hanne: Als 't een wiskundeknobbel geeft wil ik het ook eens proberen. (Neemt de
handboeien en vliegt samen met Hanne naar boven.)

Sanne: Cool !

Julien: Derde keer goeie keer. Alhoewel ? Die twee fenomenen zijn in staat elk

gebedijld spreekwoord te doen liegen.

Hedwig (terug): Oef ! Heb je ze horen schieten ?

Julien: Op mekaar ? Jezus, de kinderen !

Hedwig: 't Is niet 't moment om nu aan hen te denken. Zijn ze naar huis Hanne en Sanne ? (Komen net bleekjes terug.) Ah, ik dacht al dat jullie weg waren. Niet weglopen zonder afscheidskus.

Julien: Godzijdank. Ik was al bang dat ze ...

Hanne: Ons geluk kon niet op.

Sanne: Maar plots zijn ze in 't wilde weg beginnen te schieten.

Hanne: Ja "Babyface" eerst.

Sanne: 'k Heb de spullen op zijn stomme kop gemikt, rechts achteraan.

Hanne: Volgende keer proberen we 't links.

Hedwig: Welke spullen ?

Julien: De handboeien waren op de tafel blijven liggen.

Hanne: Mijn cadeau.

Hedwig: 't Was niet voorzichtig ze hen op die manier terug te bezorgen.

Julien: 't Is mijn schuld.

Sanne: Zo weten we dat 't effect achteraan rechts allesbehalve gunstig is. Al doende leert men of niet soms ? Volgende keer beter.

Hanne: Volgende keer gooi ik zelf.

Sanne: Ze maken er aan de lopende band. Ze gaan ze niet missen als w'er 3 nee 5 bijjatten.

Hanne: Ja dan kunnen we elk 3 keer gooien naar de hansworsten. Joepie !

Julien: Met één schietoefening in de buurt is 't genoeg geweest. Dat die cowboys in de Far West gaan schieten.

Hedwig: 't Mag ook zuidelijker zijn. Schietende flikken zijn daar overal schering en inslag.

Schieten maakt er ... deel uit van hun cultuur, 't is hun enige

patrimonium.

Julien: Zo Hanneke dat was nog eens een belevenis hé ?

Sanne: 'k Ben stikjaloers van wat dat kind op haar leeftijd allemaal al heeft meegemaakt. Volgende keer is 't mijn beurt.

Hedwig: Je tijd komt wel. Als je eenmaal deze officina leidt ga je genoeg overvallen worden.

Hanne: Ja en als de overvallers flikken zijn ga je niet eens de tijd krijgen om te roepen of je moet al beginnen te roepen voor ze binnen zijn.

Sanne: Ik weet alvast hoe ze tewerk gaan. Vóór ik ze binnenlaat... trouwens 'k laat ze niet binnen. Zelfs al tokkelt Lance Armstrong himself op de ruit, 'k laat hem niet binnen.

Hanne: Hier pak vast. (De kluppel van de oudste agent is op een kast blijven liggen.)

Julien: Topatleten overvallen geen apotheken. Ze overvallen zichzelf.

Hanne: Oef !

Sanne: Oef ! Wat heeft dat te betekenen ? Heb je dan geen compassie als je ze ziet winnen ?

Hanne: Waarom zou ik ? Je kan geen compassie hebben met iedereen die wint.

Hedwig: Had ik niets gehoord, was 't allemaal niet gebeurd.

Sanne: 't Is je schuld niet. Iedereen kan al eens iets horen dat er niet is.

Hanne: Mama hoort ook altijd vanalles.

Hedwig: Gelukkig ziet ze maar de helft van de streken die haar oogappels uithalen.

De telefoonbel gaat. Julien neemt de hoorn op.

Julien: Hallo met Frans. Ja 'k heb de schoten gehoord. De kinderen zijn nog onderweg. Een geluk. Voor jullie ook. Dag.

Hedwig: En ?

Julien: Paul.

Hedwig: O, Paul !

Julien: Hij was al bang dat onze vrienden flik en flik op de kinderen geschoten

hadden.

Sanne: Misschien komen ze daarom zo weinig omdat het hier gevaarlijk is.

Hedwig: Gewoonlijk is 't een stuk rustiger als jullie niet teveel ruzie maken.

Hanne: Klopt. Sanne doet soms moeilijk. Ze is nog jong en speels zeg maar kinderachtig.

Sanne: Heb je iets tegen de jeugd ?

Hedwig: Jullie hebben mekaar niks te benijden, geen puntje puntje puntje.

Julien: En geen puntje puntje puntje.

Sanne: Als mama hoort hoe je je door die twee kwibussen hebt laten in de boeien slaan lacht ze zich een bult.

Hanne: Ze zal 't niet horen en als je 't haar toch vertelt zal ze 't niet geloven en ik ook niet. Voor 1 keer dat je niet fantaseert.

Hedwig: We gaan haar een verhaal opdissen dat aanemelijk lijkt.

Sanne: Ja. Daar ben ik goed in.

Hanne: Nee. Jij gaat het alleen maar belachelijker maken.

Sanne: Luister dan toch eerst.

Julie: Luisteren houdt geen enkel maar dan ook geen enkel risico in.

Hanne (zucht): Ik luister maar met tegenzin.

Sanne: De twee agenten die op flikkenavonden de truc met de handboeien presenteerden op een gewillig slachtoffer, Hanne, al dan niet onder hypnose ...

Hanne: Nee geen hypnose. Als slachtoffer zal ik wel weten hoe 't er aan toe is gegaan.

Julien: Laten we flikkenavonden te vaag en te klompenbal-achtig, vervangen door 't Jaarlijks Bal van de Commissaris.

Hanne: Traditioneel werd de vrouw van de commissaris op 't ritme van " Rock around the clock" in de lichter gesmeten.

Sanne: Ah ? Heeft hij een vrouw ? Een lichte dan nog wel . Ook met een trucje aangeraakt waarschijnlijk.

Hedwig: Mama zal wel begrijpen dat de truc met de handboeien eerst aan bod komt om er de stemming goed in te brengen.

Julien: Ja zodat alle aanwezige vrouwen meteen uit de ...

Sanne: Kleren.

Julien: Misschien ook maar vooral uit de bol kunnen gaan.

Hanne: Gewillig of onder dwang ?

Sanne: Goeie vraag. Zijn er geen andere ?

Hanne: Ik heb hier een probleem mee.

Sanne: 'k Was er al bang voor.

Hedwig: Er is geen probleem te ingewikkeld om te worden opgelost.

Julien: We zijn er klaar voor.

Hanne: Die vrouwen, al die lichte vrouwen waar hebben ze die gevonden, in Thailand ?

Julien: Op de hoek van de straat. Op elk kruispunt worden er gedropt, slanke en volslanke. Een paar jaren geleden storm ik in Mechelen 't voetbalstadion uit om de files te vlug af te zijn. Twee keer vraag ik beleefd aan de tengere bevallige agente op de hoek van de straat: " Aan 't eerste kruispunt links is dat de richting Brussel ?" Als ze niet werd opgeëist voor 't Jaarlijks Bal van de Commissaris stond z 'er nog gelukzalig te glimlachen. 't Kippetje verstond geen jota van wat ik haar vroeg maar voor de lichter leek ze uitermate geschikt.

Sanne: Ah daar vinden ze ze dus !

Hedwig: 'k Zie ze zo voor mijn ogen al die luchters opgetooid met roze flikkenvrouwenbiljetjes boven schrilgekleurde rock-n-rollkousen af en toe versierd met een zeldzame crachat de roi.

Sanne: Ik ook en kwijlend onder de luchters " de Fret" "de Fred" "Babyface" "Barbarossa" "Lola Montez" en hun soortgenoten.

Hanne: 't Is een goed verhaal. 't Klinkt echter dan de waarheid. En wat de vindplaats van de sleutel betreft hoop ik dat mama haar ogen de kost heeft gegeven.

Sanne: En dat ze met de neus in haar paperassen zat als ik de handboeien op 't achterhoofd van "Babyface" gemikt heb.

Hedwig: Vanzelfsprekend. Mama's weten altijd waarmee ze moeten bezig zijn. Zij zowel als ik.

Hanne: Dat zal wel. Dat zal wel zijn. Later zal ik ook op 't juiste moment mijn papierwerk doen.

Sanne: Voor je kinderen.

Hanne: Als de godin van de geboorte Lucina me gunstig gezind is. Van de andere kant moet ik nergens orde maken als ik er geen heb. Niet in mijn papieren. Niet in hun kamer. Niet in mijn hoofd.

Sanne: Valentijn: "Wanneer gaan we nog eens op bezoek bij suikertante Warhoofd?"

Hanne: Hebberig kereltje. Hier 't is je van harte gegund, van je suikertante een klinkende oorveeg.

Sanne: 's Avonds thuis, Valentijn: "Bij dat kreng van een wijf mij niet meer gezien."

Julien: Kinderen ! (Kijkt op zijn horloge.)

Hedwig: De mijne hebben nooit een oorvijg gekregen en ze komen ook niet.

Julien: Misschien hadden we z 'er beter af en toe één gegeven.

Sanne: Zonder reden ? Voor de fun ?

Hedwig: 't Zijn vijgen na Pasen. We gaan er nu niet meer mee beginnen. 't Zou wel eens een kettingreactie kunnen uitlokken waarin we riskeren 't onderspit te delven.

Julien: Als ze me beginnen te slaan laat ik ze niet meer binnen. Ze zullen rap geleerd zijn.

Hanne: Misschien zijn ze al geleerd ?

Sanne: Wie weet !

Hedwig: Nee dat er me hier of daar een oorveeg zou ontgaan zijn, daar geloof ik niet in.

Julien: Tenzij ... tenzij hij er één gevoeld heeft die er geen was.

Hedwig: Voor zo 'n flauw afkooksel zou hij niet wegblijven, denk ik toch.

Julien: Laat het ons hopen. Mocht hij nu hier zijn en van de gelegenheid gebruikmaken om me uit te leggen waarom hij zolang niet gekomen is zou hij toch geen klare koffie schenken.

Sanne: Ik kan er 't koffiedik uithalen.

Hanne: Mocht hij vandaag niet meer komen hebben we een volle week de tijd om te oefenen op zijn hersengekronkel.

Sanne: Ja en over drie dagen begint de vakantie.

Hedwig: Wat zouden we zonder jullie beginnen ?

Julien: Wegkwijnen. Een overdosis slaappillen slikken.

Hanne: Mochten we ooit om één of andere reden een zondag niet op 't appel zijn dan komt mama wel. Beloofd.

Sanne: Haar beklag doen over ons.

Hedwig: Dan geef ik een knipoogje in Juliens richting.

Julien: En ik geef er eentje terug.

Hedwig: En samen beginnen we te klagen over onze kinderen.

Julien: We vragen haar of ze liever de moeder zou zijn van "de Fret" en "Babyface".

Sanne: Met die kwiekerds in huis lag ze allang op 't kerkhof.

Hanne: Ze hebben eerst hun moeders afgemaakt en nu richten ze hun pijlen op ons.

Sanne: Hun revolvers.

Julien: Hebben wij ze niet in de rug bestookt ?

Sanne: Een detail, met hun eigen gadgets. 't Zijn gewoon kommaneukers die om die reden weerloze scholieren beschieten.

Hanne: Absoluut. "Babyface" heeft eerst getracht me te verleiden.

Sanne: En daarna haar te verkrachten. Gelukkig hadden de wilde honden schrik van mij en was ik tijdig ter plaatste om haar uit hun klauwen te bevrijden.

Hanne: Je hebt één redding op mij tegood maar laat dat geen aanleiding zijn om je in de nesten te werken.

Sanne: Ik nooit. Ik ben psychofysisch volledig in orde, ik.

Hanne: Ik niet misschien !

Sanne: Jij vertoont af en toe trekjes van puberteitspsychose dixit ...

Hanne: Die troosteloze knar van een schoolpsycholoog. Die is rijp voor de gerontopsychiatrie.

Julien: De schoolpsycholoog is niet bevoegd om hebefrenie of andere psychoses vast te stellen. Daarvoor is er een arts, liefst een gespecialiseerde arts, nodig.

Hanne: Voilà. Zo hoor je 't eens van iemand anders.

Hedwig: Psychologen die een medische diagnose stellen gaan hun boekje te buiten.

Hanne: Voilà voilà voilà !

Sanne: Des te beter als j'ér geen last van hebt.

Hanne: Geen greintje.

Sanne: Als ik bijgevolg last heb van je kuren ...

Hanne: Van mijn kuren zeg je, onmogelijk, van je eigen kuren.

Sanne: Zijn 't geen puberteitskuren maar periodieke slapties van je geestvermogens, encefalopathie avant la lettre.

Hedwig: Hersenverweking, encefalomalacie.

Hanne: Niks daarvan, bokkensprongen.

Julien: Precies, bokkensprongen zoals in de slapstick met de twee agenten.

Hanne: Geitensprongetjes bij mij. Bokkensprongen bij hen. Zij zijn permanent over hun toeren.

Hedwig: Op 't eerste gezicht wel.

Sanne: Op 't tweede meer dan op 't eerste en minder dan op 't derde.

Julien: De vermoeidheid speelt mee op 't eind van de dag. Bij mij ook.

Sanne: Bij Hanne ook. 's Avonds kankert ze op Jan en alleman.

Hanne: In de buurt waar ik uitga zijn ze allemaal discodoof. Niemand heeft daar enige hinder van mijn gekanker. Daarenboven zijn ze stuk voor stuk gefocust op 't afbreken van de tent, op niets anders.

Sanne (zucht): Kinderen ! Iemand moet de wijste zijn, de jongste dan maar zoals altijd.

Julien: Let maar op of je eindigt zoals mijn dochter.

Hanne: Ik ?

Sanne: In 't beste geval in een karaokebar als ze zachtjes meezingt zodat niemand haar kan horen.

Hedwig: Ander onderwerp graag of ...

Julien: Ja of ik trek mijn knuppel zoals "de Fret".

Hanne: Plantenwortels worden veelvuldig gedroogd, kunstmatig gedroogd op krantenpapier, is het niet ?

Hedwig: Nooit op krantenpapier, op keukenpapier bv in de oven bij maximaal 40 tot 50 °

Sanne: Een goede kennis van mama beweert dat je vlierbloesem best ook zo kunt drogen.

Julien: Ja waarom niet. Eerst twee dagen aan een wasdraad op een donkere goed verluchte plaats laten uitwaaien en dan nog enkele dagen op schoon papier op de radiator laten verder drogen.

Hedwig: En droog plukken, dat spreekt vanzelf.

Sanne: Geldt dat ook voor moerasspirea ?

Hedwig: Ja en als je de twee combineert en op de radiator laat liggen parfumeer je je woonkamer met lente – en zomergeuren de hele winter door.

Hanne: En wat de werkzaamheid betreft, hoelang ..?

Julien: Dat is koffiedik kijken. Je legt best geen te grote voorraden aan. De ene plant verliest al sneller van zijn werkzaamheid dan de andere.

Hedwig: Zo komt het dat je niet zelden verschillende resultaten bekomt met afkooksels van dezelfde planten uit verschillende verpakkingen.

Sanne: Zal ik maar de zolder leegmaken, alles weggooien ?

Julien: Ja als ...

Hanne: "De Fret" en "Babyface" passeren, het speurdersoog op oneindig.

Hedwig: Okay. Maar tijdig dekking zoeken.

Sanne: Afsproken. (Kust Hedwig en Julien.) Tot donderdag of vrijdag dan maar.

Hedwig: Groetjes aan mama.

Hanne (kust Hedwig en Julien): Doen we.

Sanne: Als we 't niet vergeten zijn tegen de tijd dat we thuiskomen.

Hedwig: O !

Julien: En niks vertellen over de apotheek. 't Blijft onder ons.

Sanne: Dat wordt geen lachertje met dat probleemkind hier.

Hanne: Wat ? Met mij ? Ik draag het geheim mee in mijn graf. Ik zweer het. Ik heb trouwens genoeg te vertellen.

Sanne: 'k Hoop dat je nog weet hoe we 't gaan vertellen.

Hanne: In een 'rock-kleedje" met ck. Meer weet ik er niet over.

Julien: Je moet niet teveel weten. Dat is nergens goed voor.

Sanne: Vooral niet om 't niet verder te vertellen. Zal ik haar een week zakgeld beloven als ze haar mond niet voorbijpraat ?

Hanne: 26 euro zwijggeld, belachelijk !

Hedwig: Een maand?

Hanne: Dat begint er al op te lijken.

Sanne: Een maand ? Waarom geen twee ?

Hanne: Afsproken voor twee.

Sanne (aan Julien): Als ik akkoord ga heb ik me dan laten rollen ?

Julien: Nee als je akkoord gaat kan er geen sprake zijn van bedrog.

Hedwig: Maar van een slecht akkoord.

Sanne: Beter een slecht akkoord dan een goed proces (Bezegelt het akkoord met Hanne zoals veehandelaars en boeren op de markt.)

Hanne: Wat mochten we alweer niet vergeten ?

Sanne: Ze grapt en ze maakt mijn zakken leeg ! Beloofd, ze krijgt er kussen bovenop en jullie 't zelfde.

Hedwig: Wij 't zelfde ? Kussen ?

Hanne: Ja aan de kinderen.

Julien: Aan wie ?

Sanne: Aan Gertpieterjan en aan Renilde.

Julien: O ja, de kinderen !

Einde van 't stuk.